

Безголова рада

3 стор.

Версія генерала

4 стор.

Жертва КГБ

13 стор.

КапСоцБазарРеалізм

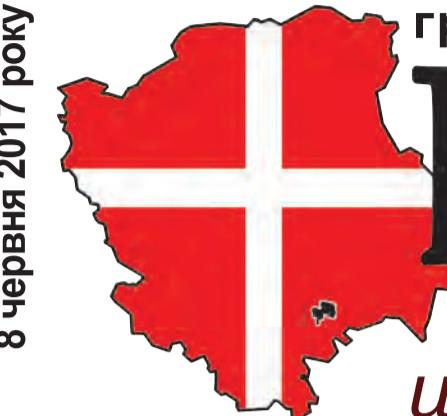
у Луцьку –
боротьба за «tron»?

Крокус
«п'ята колона»

Журналіст чи
«Угрюмий»?

Безвіз, Безгрош
і Безтолк

№23 [1122]

громадсько-політичний тижневик

ВОЛИНСЬКА газета

Передплатний індекс: 33943

ціна: передплатна – 3,75 грн.
уроздріб – 4,00 грн.

www.volga.lutsk.ua

«Спутник» відкрив сезон!

... КАНИКУЛИ

5 червня розпочався заїзд першої зміни дітей в літній оздоровчий табір «Спутник», який розташований на мальовничому березі заповідного озера Світязь.

Цього року в найбільшу здравницю волинських школярів на початку літа прибуде для змістового відпочинку та цілющого дозвілля майже 140 дітей.

Під прицілом – діти...

... ВІЙНА

В ніч на 30 травня ц. р. бойовики з терористичної «ДНР» обстріляли територію дитячого табору у с. Зелений Гай Волноваського р-ну Донецької обл. Лише за випадковим збігом обставин ніхто не постраждав. Ні з місцевих мешканців, ні з числа гостей із Волині...

9
СТОР.

11
СТОР.

Тасмниця лежить під ногами...

... ОБЕРЕЖНО: ІСТОРІЯ!

Чому майже
90 років тому
Президент у
Луцьку
влаштував
банкет на
300 персон?

... ЦИТАТА ТИЖНЯ

«Україна, панове, найкраща база для наступу на Москву, найкраще за безпечення флангу і тилу Донської і Добровольчої армій. Ми ж добре розумімо, що для Антанти особливо важливо заручитися співробітництвом з Україною... Щодо кордонів з поляками, так, будьте певні, кажуть, що ми вас з ними помиримо. А з добровольцями ще краще придумали. «Про автоно- мію ви, – кажуть, – і самі добалакаєтеся». «Про яку автономію? – пытаю. – Самостійна держава!». Сміється, лиха личина: «Ви ж надто маленька держава, щоб самостійно існувати». «Отуди к бісовому батькові, – говорю. – Як же це так? Про що ж ми ба- лакаємо? Тридцять п'ять мільйонів народу, та це ж більше за вашу Францію, а ви так із нами поводитеся?»!

Петро ПАНЧ,
«Голубі ешелони»,
1927 р.

... ОФІЦІЙНО

**Орден
лейтенантів**

У День журналіста
Президент Петро Поро-
шенко зустрівся з
представниками ЗМІ.

Глава держави наголосив, що журналістика в Україні насправді стала четвертою владою. Серед нагороджених орденом «За заслуги» III ст. – начальник прес-служби 14 ОМбр оперативного командування «Захід», лейтенант Надія Замрига.

Наш кор.

... ТІЛЬКИ ПРАВДА

...Опитування ІА «Конкурент» серед 48 журналістів показало, що найкращими прес-службами в різних но- мінаціях є відділ інформаційної роботи Луцької міськради, ПАТ «ПриватБанку», народного депутата Ігоря Гузя і театру «ГарМідЕр».

...Луцькому учаснику АТО Олександру Шульганину вручено ордер на нову двокімнатну квартиру.

...Під час необережного стрібка в річку Луга 23-річний мешканець Володимира-Волинського зламав хребет, а тому потребує допомоги на лікування.

...Місцева влада на чолі з Нововолинським міським головою Віктором Сапожниковим зацікавилася ідеєю будівництва Біо-ТЕЦ потужністю 3,5 МВт на базі існуючої газової котельні.

...До початку літа виконачна влада Маневиччини спромоглася з 204 бажаючих оздоровитися чорнобильців позитивно вирішити питання лише для 4-х дітей-інвалідів та 46 громадян, постраждалих внаслідок Чорнобильської катастрофи першої категорії.

...Серед потенційних покупців з 960 тис. доларів США тернопільського Ягільницького замку, який належить російському бізнесмену Александру Потьомкіну, є невідомий учачин.

...Аналітики підрахували, що голова облдержадміністрації Володимир Гунчик за час перебування на посаді виконав 48% обіцяного.

...У селі Ратне відбулася вулична акція «Обмін яци- гарку на цукерку», присвячена Все світньому дню боротьби з тютюнопалінням.

...8 червня з 6.00 до 14.00 – страйк тролейбусників із Луцького підприємства електротранспорту.

Володимир ДАНИЛЮК.

«Волинська журналістика. Виклики сьогодення»

... СВЯТО І БУДНІ

Під такою назвою за ініціативи облорганізації НСЖУ в приміщенні бібліотеки Східноєвропейського національного університету імені Лесі Українки відбулася конференція, де працівники мас-медіа обговорили найголовніші проблеми сучасності.

Оскільки подія відбулася вперше за останніх багато років, але саме в День журналіста, то все розпочалося з привітань. Голова НСЖУ Михайло Савчак дав слово голові облдержадміністрації Володимиру Гунчику, який вітів і грамоту не дарував, але з промовою виступив.

«Влада несе не лише велиki повноваження, але i велиki випробування», – визнав серед іншого. – Є плюси та мінуси в кожній роботі, в тому числі й у владі. Майже за 3 роки пере-

Дня журналіста немає. Тому Ігор Ігорович, вручивши велику кількість відзнак (серед нагороджених – головний бухгалтер «Волинської газети» Олена Степанюк), побажав, аби висококваліфіковані журналісти могли себе повністю реалізувати тут, у Луцьку і на Волині, а не ішали на заробітки в Київ чи за кордон.

Завершуючи офіційну частину, Денис П'ятиго-

Куліш, Юрій Ричук, Святослав Лисюк, Володимир Данилюк і стала найголовнішою. Теми – більш ніж актуальні: «Журналістська солідарність», «Редакційна політика і відповідальність перед волинянами», «Джинса» і журналістські стандарти», «Реформування ЗМІ» та «Журналістська освіта»...

По всіх темах було що сказати і почути.

«Навколо кого солідаризується: довкола читача, який нас читає, чи власника, який нас утримує? Головне – проблема економічної незалежності мас-медіа», – зауважив Юрій Ричук, підсумувавши, що солідарності між журналістами на Волині немає як такої. Журналісти втрачають право на монополію поширення інформації, вважає.

«Ми – ковельська міськрайонна газета «Вісти Ковельщини» – вже перереєстрували юридичну особу та отримали нове реєстраційне свідоцтво друкованого ЗМІ. Що далі? А далі більшість місцевих газет – до 75% – зникнуть із медіа-простору Волині. Відбувається свідоме знищенння місцевих медіа. З боку держави не було, немає і не буде ніякої підтримки роздержавлення!», – визнав Микола Вельма.

«На жаль, журналістика на Волині сьогодні перетворилася на непрозорі проекти, які просто конкурують між собою за аудиторію», – сказав Володимир Гунчик, закликавши на власному досвіді колишнього директора автозаводу шукати потужних інвесторів.

«Сьогодні один із шанованих суддів, вітаючи зі святом, побажав, щоб працівники ЗМІ не перетворювалися на мухи, які навіть у квітому полі знайдуть купу ексрементів і порозносити заразу по всіх усюдах, а стали бджілками, які навіть у занедбаному хліві здатні відшукати серед зілля пахучу квітку, щоб із неї зібрати мед! Цього всім побажаю і я, – поділився враженнями головний редактор «Волинської газети», заступник голови облорганізації НСЖУ Володимир Данилюк. – Щодо роздержавлення, то,

на жаль, ним в Україні займаються чиновники, які прийшли до влади в результаті різних політичних проектів, котрі й створили свою систему підконтрольних ЗМІ».

Про непростий і суперечливий період реформування Волинської облдержтелерадіокомпанії говорила директор новоствореної філії ПАТ «НСТУ» «Волинська регіональна дирекція», заступник голови облорганізації НСЖУ Ольга Кулик.

«У нас у Києві сформували дуже специфічний склад правління, як і його голова – Зураб Аласанія, – зазначила. – Вони хочуть просто знищити обласні державні телерадіокомпанії, натомість створивши 8-9 регіональних. Внутрішня боротьба триває, бо ми переконані – супільне мовлення на Волині повинне працювати! Хоча ми не знаємо, що буде завтра...».

«Тепер праця газетяря вимагає не тільки правдивості, а й відваги, – акцентував владика Михаїл. – Адже час від часу журналісти піддаються залякуванню, нападам і навіть гибелі від тих, кому небезпечна правда. Але дар слова – Господній дар, і хто його одержав від Усевишнього, ним повинен і служити – Богові й близькому.

**Сергій ЦЮРИЦЬ.
Світлана КОМА.**

На фото Сергія ЦЮРИЦЯ, Ольги КОНОНЧУК і автора: урочисте Богослужіння; Михайло Савчак та модератори конференції; Ігор Поліщук, Світлана Головачук та Володимир Гунчик; Олександр Пирожик нагороджує Ольгу Конончук; серед відзначених – Олена Степанюк.

… ПОДІЯ

Уже стало доброю традицією, що патріарх всієї Русі-України баженніший Філарет уже вкотре на свято Трійці приїздить до Луцька у Кафедральний Свято-Троїцький собор.

Така гарна нагода дотримана і цьогоріч. Уже близько 18.00 біля храму у перший день П'ятидесятниці, в якому відбувалася вечірня служба, почали збиратися прихожани, очікуючи на прибуття Іого святості. Люди були святково одягнені, що свідчилось про неординарну подію у їх християнському житті. Від брами храму до його східців троутарна плитка була встановлена польовим рошашками й волошками, обрамленими лепехою. Саме така у нас традиція зустрічати найшанованіших гостей, якої, здавалося, мають дотримуватися усі. Можливо, у свято не варто було б акцентувати на тому увагу, але обійти мовчанкою також не з руки. Ні, не будемо про двох жіночок похилого віку. Але досить неадекватно повела себе молода пара. Коли їй зауважили, що квіти постелені не для прихожан, вони розсміялися присутнім в обличчях. Більшого хамства годі чекати! Ось тобі уся наша культура, з якою зираємося ити у Європу. А йшли ж до храму, аби очистити свої душі. Чи ж очистяться?

На межі Рівненської та Волинської областей Святішого зустріли митрополит Луцький і Волинський Михаїл та канцлер єпархії протоієрей Микола Цап. О 19-й годині, як і було заплановано, кортеж під'їхав до

Візит Патріарха

центральної брами Свято-Троїцького храму.

Тут високого гостя привітали: декан собору протоієрей Микола Нецькар, ректор Волинської православної богословської академії протоієрей Володимир Вакін, луцький міський декан протоієрей Михаїл Онищук, декан монастирів архімандрит Константин (Марченко), інше місцеве духовенство, заступник голови ОДА Світлана Мишковець, заступник голови общини Роман Карпюк, в. о. луцького міського голови, секретар ради Ігор Поліщук, голова Апеляційного суду Волинської області Петро Філюк. Учні Центру християнського виховання дітей та молоді, виголосивши віншування, вручили Іого Святості коровай.

Із нагоди прибуття Першоієрарха Київського Патріархату відправили подачний молебень у храмі. На його завершення владика Філарет звернувся з коротким вітальним словом.

Висловивши задоволення тим, що Господь сподобляє Його щороку молитися разом із волинянами, Святіший зазначив: нині потрібно ще більше підносити голос до Бога, адже Україна переживає важкі часи російської агресії.

За словами Патріарха, з одного боку все залежить від Всешишнього, а з другого – від нас. «Бо якщо ми покаємося в гріхах, то Господь миттєво все змінить, а якщо не покаємося, то

будемо страждати. До того часу, поки не виправимося. А виправляться є в чому», – вважає владика.

У понеділок, в День Святого Духа, під проводом Предстоятеля Церкви відбулася Божественна літургія у луцькому Кафедральному соборі, яка розпочалася о 9.00. Храм не міг вмістити усіх, хто прийшов послухати слово Боже з уст Святішого Патріарха. Тож прихожани заполонили ще й всю передхрамову площа. Їх усіх, а ще численних телеглядачів, бо ж служба Божа за участю Філарета завдяки освідченню транслювалася по Волинському телебаченню. Патріарх закликав наслідувати сподвижництво Христа і чесно нести свій життєвий хрест, як це зробив син Божий. Він до кінця виконав волю свого Отця – дав себе розірвати за гріхи наші, аби подарувати кожному життя вічне. Відбулося

урочисте відзначення храмового свята кафедрального собору Святої Трійці. Божественну Літургію з цієї нагоди правила духовенство під проводом Патріарха Київського і всієї Русі-України Філарета. Відправу разом з Іого Святістю служили: митрополит Черкаський і Чигиринський Іоан, митрополит Луцький і Волинський Михаїл, архієпископ Дрогобицький і Самбірський Яків, єпископ Володимир-Волинський і Турійський Матфей, єпископ Кропивницький і Голованівський Марк, єпископ Ужгородський Варсонофій, канцлер протоієрей Микола Цап, ректор Волинської православної богословської академії (ВПБА) протоієрей Володимир Вакін, декан собору протоієрей Микола Нецькар, інші декани, священнослужителі нашої та інших єпархій. Співав архієрейський хор

«Оранта» (керівник Василь Мойсюк). Наприкінці Служби Божої Святіший промовив 30-хвилинну проповідь про дію благодаті Святого Духа в історії і сучасності. Завершуючи слово, Першоієрарх поділився міркуванням, коли в Україні завершиться війна. Для цього необхідно, щоб і влада, і весь український народ покаялися в гріхах, зокрема, корупції, та стали на дорогу правди.

Не прості часи, як зауважував Патріарх, переживає Україна. На фронтах війни, яку затягла Росія, гинуть кращі патріоти України. Але перемога буде за нами, бо де Бог, там правда, а Бог з нами.

Серед численних мирян, які взяли участь у торжестві, були заступник голови ОДА Світлана Мишковець, секретар міськради Ігор Поліщук, заступник луцького міського голови Григорій Пустовіт, інші представники місцевої влади.

Після традиційного хрестного ходу навколо собору владика Михаїл, представники місцевої влади висловили Патріархові подяку за візит, побажавши здоров'я та сили служити й молитися за Україну.

Святкову Відправу транслювали в прямому ефірі Волинське державне телебачення. Коментували викладач ВПБА Ігор Сацик і керівник єпархіального паломницького центру «Україна» Лариса Савчук.

Сергій ЦЮРІЦЬ, Володимир ПРИХОДЬКО.

На фото прес-служби УПЦ КП: Патріарх Філарет у Луцьку.

Тож, за словами в. о. міського голови, буде скликана позачергова сесія, яка і вирішить долю «крісла мера» (запланована на 8 червня). До того ж, постанова Луцького міськрайонного суду в частині визнання нечінним та скасування рішення Луцької міської ради про досрочове припинення повноважень секретаря Вусенка Ю. В. набирає законної сили після закінчення строку подання апеляційної скарги, а це означає, що на цей момент рішення не набрало законної сили. Олександр Рачков теж висловив недовіру прийнятому судом рішенню та готове подати відповідне звернення до Апеляційного суду.

А доки крісло мера (чи «tron»?) перетягають зі сторони в сторону, учасникам залишається тільки мріяти про те, щоб бути почутими. Бо за власними амбіціями високопосадовці часто забувають, що є лише найнятими працівниками простого народу, а не королями. І що крісло мера – це можливість служити, а не правити!

Тим часом двері службового кабінету покійного Луцького міського голови Миколи Романюка закріти на замок. І крісло легітимного мера – там. Але щоб його здобути, треба чесно виграти вибори, котрі так і не призначенні.

Ольга КОНОНЧУК.

На фото автора: під час прес-конференції Ігоря Поліщука; Юлія Вусенко на посаді секретаря.

… КОЛОНКА РЕДАКТОРА

З точністю до навпаки

Якщо до влади можна приходити з допомогою вулиці і майдану, то чому гніватися, коли нова вулиця і новий майдан знову приходить у знайомі кабінети до тих, хто раніше виганяв «папередніків»?

Коли в Києві вирішили боротися з редутами на лінії розмежування та відновити торгівлю з окупантами Донбасу, волинська громада обурилася. Правда, в межах чинного законодавства. Тому голову облдержадміністрації Володимира Гунчука, який разом зі своїми покровителями в Києві виступав за продовження «торгівлі на крові», спочатку делікатно («просили») залишився в «білому домі». А потім наповнений активними учасниками минулых революційних подій овальний зал кілька годин терпляче очікував, поки губернатор донесе до свідомості Києва, що ігнорувати точку зору народу – смерті подібно.

Це, звичайно, був не перший «дзвіночок». Пригадаймо, як пікетували «Білий дім» із приводом обрання голови Федерації футболу Волині. Що відбувалося в листопаді 2013-го – лютому 2014-го... Як дехто з особливо голодаючими і невисипущими із карabihami в руках наявіть по хатах їздив, прикладами вибиваючи з «багатих Буратін» («допомогу»)...

Рядові учасники цих акцій хіба що навчалися стрибати на морозі зі словами «Хто не скаче – той москаль!», бо крім розчарування в кінцевому результаті нічого й не отримали. Глодами перемоги, як завжди, скористалися вожді. І, отримавши владу – розслабилися, забувши: вимагали люди під час Революції гідності не того, що отримали в її результаті з точністю до навпаки.

Тому коли в приміщення Львівської облради силоміць увійшли представники «Національного корпусу» з вимогою до депутатів проголосувати за ухвалення Маніфесту українських націоналістів та підтримати закон про повну амністію бійців АТО, по суті, своїм новим й не відбулося. Просто в ролі «антинародного режиму» опинилися вже ті, хто зайняв його місце. Закон мятника спрацював цілковито: сила дії дорівнює силі протидії...

«Ми будемо приходити в інші обради... Потім, коли вже матимемо за собою якусь консолідований думку, два десятки звернень від областей, тоді ми обов'язково прийдемо до Президента», – змалював перспективу лідер «Нацкорпусу», народний депутат Андрій Білецький.

Слідом за Львовом захопили приміщення й Київської міської ради разом із Віталієм Кличком. Блокувавши всі виходи з сесійної залі, люди в камуфляжі таки примусили столичних депутатів проголосувати за рішення, яким на теренах м. Києва бійці добровольчих батальйонів, які воювали в зоні АТО, прирівняні за статусом до учасників бойових дій зі складу ЗСУ, Нацгвардії, СБУ, Нацполіції, Держприкордонслужби, прокуратури та інших силових структур.

Хто наступний? І чим це все закінчиться?

Володимир ДАНИЛЮК.

… БРОУНІВСЬКИЙ РУХ

Останнім часом луцьким членам є про що «посудачити». Чого варта лише міська рада! Тут «вистави», не гірші від «спектаклів» Верховної Ради України.

Одразу після смерті всенародно обраного міського голови Луцька Миколи Романюка за крісло мера, розпочалися «криваві» бої. Щоправда, не на виборчих дільницях, а в кулуарах владних кабінетів.

Спочатку частина депутатів зірвала засідання сесії міськради, таким чином відтерміновуючи прийняття рішення про смерть міського голови, аргументуючи це недовірою до тодішнього секретаря міськради Юлії Вусенко («Самопоміч»).

Наступним кроком стала досрочова звільнення Юлії Вусенко та обрання секретарем і в. о. міського голови депутата Ігоря Поліщука («УКРОП»).

У свою чергу Юлія Вусенко подала позов до суду. Більше двох місяців тривала тяганина, яка озnamenuvala postiinou vodstvom. І наконець, після засідання сесії міськради про досрочкове звільнення секретаря Юлії Вусенко та зобов'язав посадити його на посаді секретаря. Але при цьому судя ні слова не сказала про скасування рішення ради, яким призначили Ігоря Поліщука на посаду секретаря. Виникає питання, то хто ж тоді чинний? Ледь не рівненська коліза, де на роботу майже 6 місяців хо-

Боротьба за «tron»...

дили... 2 голови облради, кожен із яких вважався легітимним!

Після озвучення вироку суду Юлія Вусенко повідомила, що 6 червня вийде на роботу і приступить до виконання своїх обов'язків. А вже зранку того ж дня під стінами міської ради почали збиратися підозрілі чоловіки спортивної статури, поліція та спецпризначенці. Останні запевняли, що перебувають тут задля «збереження громадського порядку». Але в чому його суть: забезпечити виконання судового рішення чи не допустити Юлію Вусенку до виконання повноважень?

Чинний (чи вже ні?) в. о. міського голови Ігор Поліщук скликав прес-конференцію, вибачившися перед представниками медіа за зіпсоване свято (День журналіста), запевнивши, що «тітушки» – не від нього, та висловив здивування, чому навколо знаходиться стільки поліції, адже правоохоронці «відривають» від більш важливіших справ».

«На що витрачаються кошти з податків?! Хто дав команду цим людям (поліційським – **ред.**) знаходиться тут цілий день і невідомо чого очікувати? Вони охороняють Юлію Вусенку чи Луцьку міську раду? Мені це не зрозуміло», – наголосив Ігор Поліщук.

Він також повідомив, що міська рада вже отримала повне рішення суду (на 9 аркушах), де розписано алгоритм дій:

«За таких обставин суд приходить до висновку, що звільнення Поліщука І. І. з займаної посади, як і виконання рішення суду, щодо поновлення Вусенко Юлії Василівни на посаді секретаря Луцької міської ради, є виключною компетенцією Луцької міської ради та повинно вирішуватися на сесії ради у визначеному чинним законодавством України та регламентом Луцької міської

• СТОРІНКАМИ
МИНУЛОГО
80 років тому
Податок
на собаку

«Уряд буржуазної Польщі відновив у Старій Вижнівці старі буржуазні порядки. Станом на 1937 р. селяни були змушені сплачувати поземельний податок, податки на утримання худоби, птиці, собаки, на «самоврядування» в розмірі 100% поземельного, страхового, за відвідини базару, їх змушували безплатно відбувати шляхову повинність тривалістю 100 людино-днів на рік».

(«Нове життя», 1957 р.)

60 років тому Комунізація Нововолинська

«Для зміцнення трудово-го потенціалу будівництва нових шахт, ЦК КПУ і Волинський обком партії послали на об'єкти багато кваліфікованих робітників-комуністів із промислових підприємств Луганської обл., та парторганізації Волині. Внаслідок ужитих заходів кількість комуністів у м. Нововолинську, якому у квітні 1957 р. замість статусу селища присвоєно статус міста, зросла утрічі... Станом на кінець 1957-го палило на гора давали вже 6 вугільних підприємств із 9 за-кладених, а колектив шахти №6 на честь 40-их роковин Великої Жовтневої соціалістичної революції першим зобов'язався освоїти проектну потужність».

(«Радянська Волинь», 1957 р.).

20 років тому Ялові кури...

«За останні роки птахівництво в області, як і інші галузі тваринництва, занепадають. Постійно скорочується поголів'я птиці, зменшується виробництво яєць і м'яса. Частка продукції, виробленої в громадському секторі, зменшилася з 30% у 1990 р. до 17% у минулому, – повідомляє заступник начальника відділу статистики облуправління агропромислового комплексу Світлана Томашук. – Якщо в 1990-ому підприємства області отримали від продажу продукції птахівництва отримували прибутиki і рівень рентабельності становив 16%, то в 1996-ому господарства області за-знали збитків на суму понад 360 тис. грн і рівень збитковості склав 42%!».

(«Досвітня зоря», 1997 р.).

10 років тому «Салот» «приватизували»

Внаслідок приватизації кількох років тому Нововолинська бавовнопрядильна фабрика позбулася своєї власності на Світязі. Дитячий табір «Супутник» захопили львівські спритники. «Процес відчуження дитячої оздоровниці відбувся без будь-якої участі районної влади, – прокоментував голова районної держадміністрації Леонід Кислюк. – Але від нових «власників» хоча б якоїсь корисної діяльності не бачимо. Я знаю, що порушена кримінальна справа щодо незаконної приватизації, розслідування триває, але який це дасть результат?».

(«Волинська газета», 2007 р.).
Підготував
Сергей ШРАМЧУК.

«П'ята колона» діє і на Волині?

Ім'я Олександра Скіпальського добре відоме волинянам. Наш земляк, генерал-лейтенант у відставці – з Любомльського району. При Союзі закінчив Московське вище прикордонне училище, згодом – факультет контррозвідки Вищої Червоно-прапорної школи КГБ ССР. Служив на Далекому Сході, зокрема, на Курильських островах. На рідну землю повернувся у 1987 р. Обіймав ряд відповідальних постів у СБУ, Міністерстві оборони, обираєвся депутатом Верховної Ради 2-го скликання у Володимир-Волинському виборчому окрузі №66. Олександр Олександрович є родоначальником військової контррозвідки України, нині займає активну громадську позицію щодо зміцнення авторитету нашої держави у світовому співтоваристві.

• НАЧИСТОУ

Перебуваючи у Києві на зібранні Міжнародної громадської організації «Волинське братство», президентом якого у свій час був і Олександр Скіпальський, а зараз булаву передійняв Сергій Шевчук, домовився про інтерв'ю для «Волинської газети». І ось домовленість реалізовано!

– Шановний Олександре Олександровичу, волиняни знають вас як справжнього українського патріота, якому болить і повсякчас боліда душа за долю держави. Сьогодні ні для кого не є великим секретом, що у спецслужбах, до яких належали і ви, не дуже довіряли вихідцям із західних областей України, тож вони не просувалися службовими східцями угрупу. А ви – просувалися! Чим пояснити подібну ситуацію?

– Час робив свою справу. Безумовно, якби я не оформлявся у 1963 р. у прикордонне училище в Караганді (Казахстан), бо я уже встиг закінчити технічне училище, волинське КГБ мене не пропустило у «компетентні органи». А казахам (пригадую), був такий майор Косінов, то для нього Україна була однакова, що Донецька, що Волинська області! було байдуже до нашої специфіки, тож у результаті спеціальної перевірки вони пропустили мене для вступу у прикордонне училище. Але коли через рік я приїхав на Волинь до батьків, то дуже багато моїх земляків дивувалися, як так мені вдалося. До 1961 року існували неофіційні обмеження, які забороняли, наприклад, прикордонникам одружуватися з дівчатами з Західної України, родини яких могли мати зв'язки з націоналістами. Це компрометувало будь-якого офіцера військових чи силових структур, якого могли запросто звільнити зі служби. На службу у КГБ брали, в основному, дітей чи онуків, батьки яких були вихідцями Східної чи Центральної України або інших регіонів Союзу, і які приїжджають у західні області «зміцнювати» тут радянську владу. Ключові пости в більшості діставалися росіянам. Така тенденція була. Місцевим кадрам, які добре знали обстановку, не вельми довіряли. Рано чи пізно вони могли захищати національні інтереси. Радянські влади, які наслідували традиції російської імперії, це було не вигідно.

– Пане генерале, у свій час ви докладали чимало талану та зусиль, затратили чимало часу, аби Українська держава мала власну військову контррозвідку. За логікою, вам би її очолювати, але сталося зовсім по-іншому. Якщо не секрет, то чому чи кому стали неугодні з членами «царського двору»?

– З прийняттям у 1990 р. Декларації про державний суверенітет України посилилася зовнішня загроза.

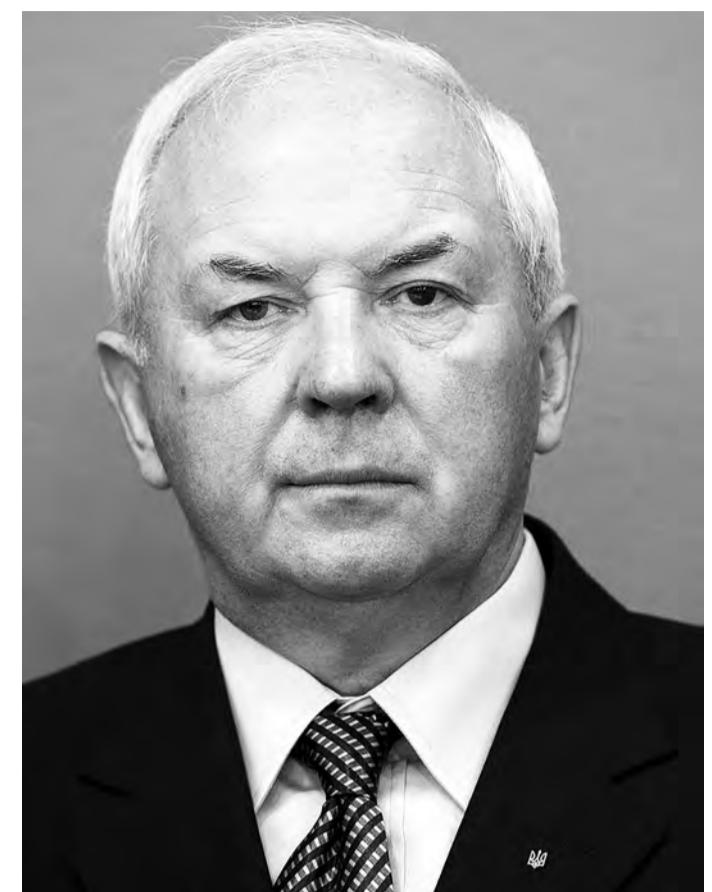
Ми, фахівці, про це знали. У мене є документ з 1992 року – це доповідь на керівнику СБУ Євгену Марчуку і міністру оборони Костянтину Морозову про вірогідність російської агресії через ситуацію на Донбасі та рекомендації щодо зміцнення військового контингенту. Я пропонував розмістити там цілий військовий корпус, аби нормалізувати у майбутньому ситуацію. На жаль, це не було реалізовано. Сьогодні багато так званих політиків, які перебувають на ключових посадах при Кучмі, Ющенку, Януковичу, самі нічого не зробили для зміцнення безпеки та обороноздатності країни, зате звинувачують міфічно усіх, що розвалили армію. Та ніхто нічого не розвалював! Її просто не створили, розкрадали, починаючи з таких персон як табачники, медведчукі та подібні їм інші. Вони шукали людей, які б їх влаштовували. Як я оцінюю нинішній стан названих інституцій? Безумовно, зміни є, оскільки ми стали жертвами через російську агресію. Ми хочемо, не хочемо, але захищатися мусимо. І готовність народу, добровольців, волонтерів до захисту, безумовно, відмобілізувало і, якоюсь мірою, саме життя зобов'язало керівництво держави звернути увагу і покращити ситуацію у збройних силах. Хоча проблем є. Ви, напевне, знаєте про перші дні війни з Росією, трагічні сторінки 51-ої Володимир-Волинської мехбригади, яку успішно захищає, приємно, що й ваш колишній колега, юрист Василь Нагорний – син відомого журналіста Олександра Нагорного. Погано тільки одне: серед них, хто формує військову політику, особливо військово-промислового комплексу, знаходяться такі люди, як депутат, голова комітету Пашинський, який стріляє в безнечинну та неозброєну людину, яку система хоче зробити винною замість того, щоб судити самого Пашинського. Це дуже небезпечна тенденція! І дивно, що її суспільство ще терпить, у тому числі і волиняни. Мало того: мої земляки з кожним роком обирають усі гірші і гірші народних депутатів. Верховна Рада звертається до парламентарів усього світу, щоб визнати Росію агресором, а два ваши депутати від Волині – Мартиняк та Іваніх – уникають голосувати, бо у них є бізнес. Для мене, як для волинянина, це врахуючі факти, і я вважаю, що волиняни, врешті-решт, повинні навчитися вибирати тих поводів, які думають про державу, а не про те, як обірати тих людей і ще більше збагатитися на своєму бізнесі.

призначити на посаду міністра оборони Лебедєва, який ще в 1991 р. капітаном відмовився приймати присягу на вірність Україні?

– Парадоксальний факт!

– На превеликий жаль, така нікчемна кадрова політика була в державі. І вона не зачистила Августіві конюшні до сьогоднішнього дня. Відносно того, чому ми стали неугодні? До цієї категорії я себе не відношу. Тому що все життя я чесно боровся, як державник, за Україну. І угодний, не угодний – це термін не для мене. Знаю, що всіляко блокували мое службове зростання, мої призначення на ті чи інші посади і в Росії, і її агентура, починаючи з таких персон як табачники, медведчукі та подібні їм інші. Вони шукали людей, які б їх влаштовували. Як я оцінюю нинішній стан названих інституцій? Безумовно, зміни є, оскільки ми стали жертвами через російську агресію. Ми хочемо, не хочемо, але захищатися мусимо. І готовність народу, добровольців, волонтерів до захисту, безумовно, відмобілізувало і, якоюсь мірою, саме життя зобов'язало керівництво держави звернути увагу і покращити ситуацію у збройних силах. Хоча проблем є. Ви, напевне, знаєте про перші дні війни з Росією, трагічні сторінки 51-ої Володимир-Волинської мехбригади, яку успішно захищає, приємно, що й ваш колишній колега, юрист Василь Нагорний – син відомого журналіста Олександра Нагорного. Погано тільки одне: серед них, хто формує військову політику, особливо військово-промислового комплексу, знаходяться такі люди, як депутат, голова комітету Пашинський, який стріляє в безнечинну та неозброєну людину, яку система хоче зробити винною замість того, щоб судити самого Пашинського. Це дуже небезпечна тенденція! І дивно, що її суспільство ще терпить, у тому числі і волиняни. Мало того: мої земляки з кожним роком обирають усі гірші і гірші народних депутатів. Верховна Рада звертається до парламентарів усього світу, щоб визнати Росію агресором, а два ваши депутати від Волині – Мартиняк та Іваніх – уникають голосувати, бо у них є бізнес. Для мене, як для волинянина, це врахуючі факти, і я вважаю, що волиняни, врешті-решт, повинні навчитися вибирати тих поводів, які думають про державу, а не про те, як обірати тих людей і ще більше збагатитися на своєму бізнесі.

– Ми багато наших неділярів відносили на рахунок попередників. Але після Революції гідності владу у свої руки (вірніше, її подарували ми всі разом отим особам!) взяли нові люди. Але зміни відбулися не в кращу, а в гіршу сторону! Чому так сталося, чому Президент, маючи величезну підтримку та довіру, перетворився на аутсайдера? Краще стало жити лише чиновникам

та олігархам. Простий народ збіднів до крайності. Який вихід бачиться вам з тієї надскладної ситуації?

– Революцією гідності я можу назвати тільки події на Майдані, які, на жаль, закінчилися трагічно. Як тільки почався прихід у владу тих, хто сьогодні є, гідність закінчилася. Тому я б називав Майдан гідності. На жаль, ситуацію скристилися ті, які уже були у владі. Це ж вони разом з Януковичем, Ющенком, Кучмою працювали. Хтось був секретарем Ради безпеки, хтось був заступником, хтось був міністром. «Новий» Турчинов був головою СБУ, так узяв і знищив усі матеріали на російського ставленника Могілевича. І всі вони випрнули з політичного небуття у результаті того, що народ скинув Януковича. Опинившись при владі, вони продовжують діяти, на жаль, не завжди правильно. Я нещодавно ознайомився (правда, не знаю, на скільки вони достовірні) з соціологічними дослідженнями, які провів центр Разумкова. Відсотки довіри людей до нинішньої влади мінімальні – 3, 4, 5 %. Народ збіднів. Це результат подвійної моралі олігархів і політичних шулевів при владі. Близькі виступи, гарна риторика, а в дійності продовжуються пограбування та маніпуляції. Який вихід? Я прихильник лише Конституційного шляху. Це вибори, це позиція людей. Згідно з Конституцією народ має право на зміну влади.

– Українці – народ терплячий, але, наскільки довго вистачить їм терпіння, сказати важко. Які ваші прогнози щодо подальшого розвитку економічної та політичної ситуації на найближчі перспективи?

– Український народ не тільки терплячий... Це специфічна нація, яка сформувалася протягом більше 25-27 поколінь, не маючи власного державного механізму. Нами, як правило, керували імперії – то російська, то польська, то інші. Тому ми пристосувалися деколи ховати голову в пісок і виглядати, коли загроза зникала. Терпіти, можливо, і потрібно, але потрібно і захищати себе, свої інтереси. Нам потрібно навчитися і брати при-

– Що би побажали читачам нашого часопису, усім землякам-волинянам на рік нинішній і на майбутнє?

– Насамперед, зичу кращого життя! Хочу побажати, щоб Україна разом зі своїми сусідами стала цивілізованою, демократичною, європейською державою, була міцною, навчилася захищати свою землю, а наші спецслужби – гостро реагували на виклики і виявляли ворогів, яких у нас є достатньо. А також – боротися із зрадниками, із п'ятою коленою, яка існує, на жаль, і на Волині.

Розмовляв Володимир ПРИХОДЬКО.

1+1	ІСТВ	ІНТЕР	K1
06.45 «Сіданок з 1+1»	05.05 Дивитись усім!	05.30 «Подробиці»	05.10 «Рецепти щастя»
07.00 ТСН	05.50 Надзвичайні новини з Костянтином Стогнєм	06.00 «Мультфільм»	06.00 «Спеція»
07.10 «Сіданок з 1+1»	06.35 Факти тижня. 100 хвилин з Оксаною Соколовою	06.20 «Слідство вели... з Леонідом Каневським»	06.30 «TOP SHOP»
08.00 ТСН	07.00 Новини	07.50 «Чи знаєте ви, що...»	07.50 «Чи знаєте ви, що...»
08.10 «Сіданок з 1+1»	08.45 Факти, Ранок	08.25 «Мультфільми»	17.00 Пригоди Остіна Стівенса
09.00 ТСН	09.10 Спорт	10.00 «Файна Україна»	18.00 Незвичайна наука
09.10 «Сіданок з 1+1»	09.15 Надзвичайні новини.	10.30 «Розсміши коміка»	19.00 Легенди карного розшуку
09.30 «Чотири весілля»	Підсумки з Костянтином Стогнєм	11.30 «Навколо М»	20.00 Наші
10.50 «Міню жінку - 4»	09.00 Новини	12.25 «Орел і Решка. Шопінг 2016»	20.50 Скарби зі звалища
12.00 ТСН	09.15 Надзвичайні новини.	14.20 «Орел і Решка. Ювілейний 2+»	21.40 За межею комфорту
12.20 «Матусі-2» (12+)	Підсумки з Костянтином Стогнєм	15.20 «Орел і Решка. Наволосітні подорожі»	22.40 Квест
14.30 «Величне століття. Роксолана»	10.10 Антізомбі	16.20 «Файна Україна»	22.50 Слайди від «Екстремі»
16.45 ТСН	11.10 Секретний фронт	18.00 «Звана вечера»	06.50 Ранок з Україною
17.10 «Величне століття. Роксолана»	12.45 Факти. День	19.00 «Навколо М»	07.00 Свогочі
19.30 ТСН	13.20 Секретний фронт	20.00 «Стосується кожного»	07.15 Ранок з Україною
20.15 «Свати - 4»	14.10 «Стори»	20.00 «Орел і Решка. На краю світу»	08.20 Погода
21.15 «Свати - 4»	15.35 «Повітряний маршал».	21.00 «Орел і Решка. Наволосітні подорожі»	08.30 Слайди від «Екстремі»
22.20 «Свати - 4»	18.45 Факти. Вечір	22.00 «Проба за хохання»	07.15 Погода
23.20 Ума Турман у фільмі Квентіна Тарантіно «Убити Білла» (18+)	19.20 Надзвичайні новини з Костянтином Стогнєм	00.00 «Розсміши коміка»	07.20 На службу
01.35 ТСН: «Телевізійна служба новин»	20.20 Більше ніж правда	02.10 «Подробиці»	08.00 Новини
02.00 Ума Турман у фільмі Квентіна Тарантіно «Убити Білла» (18+)	21.05 Факти. Вечір	02.00 «Орел і Решка. Шопінг 2016»	08.10 Спорт
03.15 ТСН: «Телевізійна служба новин»	21.25 «Пес». Серіал 16+	03.15 «Удачний проект»	08.15 АгроЕра
04.25 ТСН: «Телевізійна служба новин»	22.35 Свобода слова	03.15 «Лідери»	09.30 Т/с «Травма»
05.05 «Сіданок з 1+1»	00.35 «Людина-вовк»	03.55 «Готуємо разом»	05.50 Вічне

СПІВЧУТТЯ

Колективи Волинського обласного управління лісогосподарської та мисливської гospодарства і державних лісогospодарських підприємств висловлюють щире співчуття головному спеціалісту відділу використання лісowych ресурсів ВОУЛМГ Сергію Синчуку з приводу непоправної втрати – смерті батька Олексія Ферапонтовича. Хай землю буде іому пухом і вічна пам'ять.

1+1	ІСТВ	ІНТЕР	K1
06.45 Інформаційно-розважальна програма «Сіданок з 1+1»	19.30 ТСН: «Телевізійна служба новин»	04.20 Студія Вашингтон	07.50 «Чи знаєте ви, що...»
07.00 ТСН: «Телевізійна служба новин»	20.15 Тетяна Кравченко і Людмила Артем'єва у комедії «Свати - 4»	04.25 Факти	08.25 «Мультфільми»
07.10 Інформаційно-розважальна програма «Сіданок з 1+1»	21.15 Тетяна Кравченко і Людмила Артем'єва у комедії «Свати - 4»	04.45 Дивитись усім!	10.00 «Файна Україна»
08.00 ТСН: «Телевізійна служба новин»	22.15 Тетяна Кравченко і Людмила Артем'єва у комедії «Свати - 4»	10.30 «Розсміши коміка»	10.30 «Більше ніж правда
08.10 Інформаційно-розважальна програма «Сіданок з 1+1»	23.20 Ума Турман і Люсі Лью у фільмі «Убити Білла 2» (16+)	11.30 «Навколо М»	11.30 «Слідство вели... з Леонідом Каневським»
09.00 ТСН: «Телевізійна служба новин»	01.50 Ума Турман і Люсі Лью у фільмі «Убити Білла 2» (16+)	12.25 «Орел і Решка. Шопінг 2016»	12.25 «Слідство вели... з Леонідом Каневським»
09.10 Інформаційно-розважальна програма «Сіданок з 1+1»	19.30 «Чотири весілля»	13.20 «Слідство вели... з Леонідом Каневським»	13.20 «Слідство вели... з Леонідом Каневським»
10.45 «Міню жінку - 4»	10.45 Надзвичайні новини з Костянтином Стогнєм	14.20 «Орел і Решка. На краю світу»	14.20 «Орел і Решка. На краю світу»
12.00 ТСН: «Телевізійна служба новин»	19.50 Більше ніж правда	15.20 «Орел і Решка. Наволосітні подорожі»	15.20 «Орел і Решка. Наволосітні подорожі»
18.00 ТСН: «Телевізійна служба новин»	19.50 Більше ніж правда	16.20 «Доктор Хаус» (16+)	16.20 «Доктор Хаус» (16+)
18.10 Інформаційно-розважальна програма «Сіданок з 1+1»	19.50 «Чотири весілля»	17.00 «Рекорд»	17.00 «Рекорд»
19.00 ТСН: «Телевізійна служба новин»	19.50 Надзвичайні новини з Костянтином Стогнєм	18.00 «Навколо М»	18.00 «Навколо М»
19.30 ТСН: «Телевізійна служба новин»	19.50 «Чотири весілля»	19.00 «Давай одружимося»	19.00 «Давай одружимося»
20.00 ТСН: «Телевізійна служба новин»	20.00 «Слідство вели... з Леонідом Каневським»	20.00 «Орел і Решка. На краю світу»	20.00 «Орел і Решка. На краю світу»
20.10 ТСН: «Телевізійна служба новин»	20.00 «Слідство вели... з Леонідом Каневським»	21.00 «Орел і Решка. На краю світу»	21.00 «Орел і Решка. На краю світу»
20.20 ТСН: «Телевізійна служба новин»	20.00 «Слідство вели... з Леонідом Каневським»	22.00 «Орел і Решка. Наволосітні подорожі»	22.00 «Орел і Решка. Наволосітні подорожі»
20.30 ТСН: «Телевізійна служба новин»	20.00 «Слідство вели... з Леонідом Каневським»	23.00 «Орел і Решка. На краю світу»	23.00 «Орел і Решка. На краю світу»
20.40 ТСН: «Телевізійна служба новин»	20.00 «Слідство вели... з Леонідом Каневським»	24.00 «Орел і Решка. На краю світу»	24.00 «Орел і Решка. На краю світу»
20.50 ТСН: «Телевізійна служба новин»	20.00 «Слідство вели... з Леонідом Каневським»	25.00 «Орел і Решка. На краю світу»	25.00 «Орел і Решка. На краю світу»
20.55 ТСН: «Телевізійна служба новин»	20.00 «Слідство вели... з Леонідом Каневським»	26.00 «Орел і Решка. На краю світу»	26.00 «Орел і Решка. На краю світу»
21.00 ТСН: «Телевізійна служба новин»	20.00 «Слідство вели... з Леонідом Каневським»	27.00 «Орел і Решка. На краю світу»	27.00 «Орел і Решка. На краю світу»
21.10 ТСН: «Телевізійна служба новин»	20.00 «Слідство вели... з Леонідом Каневським»	28.00 «Орел і Решка. На краю світу»	28.00 «Орел і Решка. На краю світу»
21.20 ТСН: «Телевізійна служба новин»	20.00 «Слідство вели... з Леонідом Каневським»	29.00 «Орел і Решка. На краю світу»	29.00 «Орел і Решка. На краю світу»
21.30 ТСН: «Телевізійна служба новин»	20.00 «Слідство вели... з Леонідом Каневським»	30.00 «Орел і Решка. На краю світу»	30.00 «Орел і Решка. На краю світу»
21.40 ТСН: «Телевізійна служба новин»	20.00 «Слідство вели... з Леонідом Каневським»	31.00 «Орел і Решка. На краю світу»	31.00 «Орел і Решка. На краю світу»
21.50 ТСН: «Телевізійна служба новин»	20.00 «Слідство вели... з Леонідом Каневським»	32.00 «Орел і Решка. На краю світу»	32.00 «Орел і Решка. На краю світу»
21.55 ТСН: «Телевізійна служба новин»	20.00 «Слідство вели... з Леонідом Каневським»	33.00 «Орел і Решка. На краю світу»	33.00 «Орел і Решка. На краю світу»
21.55 ТСН: «Телевізійна служба новин»	20.00 «Слідство вели... з Леонідом Каневським»	34.00 «Орел і Решка. На краю світу»	34.00 «Орел і Решка. На краю світу»
21.55 ТСН: «Телевізійна служба новин»	20.00 «Слідство вели... з Леонідом Каневським»	35.00 «Орел і Решка. На краю світу»	35.00 «Орел і Решка. На краю світу»
21.55 ТСН: «Телевізійна служба новин»	20.00 «Слідство вели... з Леонідом Каневським»	36.00 «Орел і Решка. На краю світу»	36.00 «Орел і Решка. На краю світу»
21.55 ТСН: «Телевізійна служба новин»	20.00 «Слідство вели... з Леонідом Каневським»	37.00 «Орел і Решка. На краю світу»	37.00 «Орел і Решка. На краю світу»
21.55 ТСН: «Телевізійна служба новин»	20.00 «Слідство вели... з Леонідом Каневським»	38.00 «Орел і Решка. На краю світу»	38.00 «Орел і Решка. На краю світу»
21.55 ТСН: «Телевізійна служба новин»	20.00 «Слідство вели... з Леонідом Каневським»	39.00 «Орел і Решка. На краю світу»	39.00 «Орел і Решка. На краю світу»
21.55 ТСН: «Телевізійна служба новин»	20.00 «Слідство вели... з Леонідом Каневським»	40.00 «Орел і Решка. На краю світу»	40.00 «Орел і Решка. На краю світу»
21.55 ТСН: «Телевізійна служба новин»	20.00 «Слідство вели... з Леонідом Каневським»	41.00 «Орел і Решка. На краю світу»	41.00 «Орел і Решка. На краю світу»
21.55 ТСН: «Телевізійна служба новин»	20.00 «Слідство вели... з Леонідом Каневським»	42.00 «Орел і Решка. На краю світу»	42.00 «Орел і Решка. На краю світу»
21.55 ТСН: «Телевізійна служба новин»	20.00 «Слідство вели... з Леонідом Каневським»	43.00 «Орел і Решка. На краю світу»	43.00 «Орел і Решка. На краю світу»
21.55 ТСН: «Телевізійна служба новин»	20.00 «Слідство вели... з Леонідом Каневським»	44.00 «Орел і Решка. На краю світу»	44.00 «Орел і Решка. На краю світу»
21.55 ТСН: «Телевізійна служба новин»	20.00 «Слідство вели... з Леонідом Каневським»	45.00 «Орел і Решка. На краю світу»	45.00 «Орел і Решка. На краю світу»
21.55 ТСН: «Телевізійна служба новин»	20.00 «Слідство вели... з Леонідом Каневським»	46.00 «Орел і Решка. На краю світу»	46.00 «Орел і Решка. На краю світу»
21.55 ТСН: «Телевізійна служба новин»	20.00 «Слідство вели... з Леонідом Каневським»	47.00 «Орел і Решка. На краю світу»	47.00 «Орел і Решка. На краю світу»
21.55 ТСН: «Телевізійна служба новин»	20		

... ФУТБОЛ

Доки президент і головний тренер «Волині» Віталій Кварцяний лікувався в Карпатах, на берегах Дніпра його підопічні потрапили під обстріл футбольних хуліганів. Але в результаті здобули перемогу...

Чемпіонат України. Ліга «Парі-Матч». 32 тур: «Сталь» – «Ворскла» – 0:0, «Динамо» – «Чорноморець» – 2:1, «Карпати» – «Зоря» – 2:1, «Зоря» – «Олімпік» – 1:0, «Олександрія» – «Шахтар» – 1:1. Матч «Дніпро» – «Волинь» достроково припинено на 48 хв. (арбітр – Іван Бондар, Київ; «Дніпро»: Лунін, Адмаюк, Пальовий, Вакулко, Кочергін, Чеберко, Довбик, Ротань, Нагієв, Сваток, Лопирионок; «Волинь»: Жмурко, Шандрук, Тракало, Марушка, Баб'як (Ляшенко, 46), Ільницький, Тетеренко, Котюн, Романюк, Дмитренко, Петров; гол: Довбик, 33).

Турнір дублерів: «Дніпро» – «Волинь» – 8:0 (голи: Костишин, 7, Ільїн, 19, 51, Сухар, 34, Будняк, 46, Михайленко, 58, 62, Хучбаров, 75).

Після достроково припиненого матчу головний тренер «Дніпра» Дмитро Михайленко однозначно заявив, що його команда неодмінно повернеться в елітний дивізіон. Якщо не після наступного сезону, то ще через рік. А от із луцького тренерського штабу подібного оптимізму не пролунало.

«Ви бачили, який був склад нашої команди... Ми виставили всю волинську молодь, щоб дати шанс проявити себе, відчу-

Матч зупинили безчинства

ти, що таке Прем'єр-ліга. Ми дивимося в майбутнє: з ким працювати далі, а з ким розлучатися. Молоді хлопці сьогодні старалися. Я просив їх грati сміливо, показати кращі якості, не боятисяйти в обіграш, підключатися. Говорив, що результат не цікавить, а головне, щоб показали, на що здатні. Зокрема, вони це робили, хоча багато було помилок. Несміливо вони йшли вперед. Авторитет «Дніпра» їх задавив, не знаю... Хоча гольові моменти були. Потрібно було забити на першій хвилині, і гра могла піти в іншому русі. Так сталося, що матч закінчився передчасно. Великих претензій до гравців немає. Та чому вони не хотять себе проявити, чому не виконують уставку тренера? Чи це пов'язано з молодістю, чи брак майстерності», – підсумував старший тренер «Волині» Володимир Дикий.

Отже, і останній офіційний поєдинок в Прем'єр-лізі лучани програли. Перебіг подій у першому таймі однозначно засвідчив, що шансів у «жовторотих» хлопців у змаганні з такими досвідченими майстрами як Володимир Польовий та Руслан Ротань (заявив, що переходить у луганську «Зорю»), немає ніяких. 20-річний голкіпер Роман Жмурко кілька разів рятував команду від неминучого голу, але на 33 хв. і він виявився безсилим після віялової атаки господарів,

коли з флангу навісив екс-гравець «Волині» Володимир Польовий, у карному майданчику м'яча отримав самотній Артем Довбик, який головою і вразив ціль.

Команди ще встигли відпочити. Але на початку другого тайму поле перетворилося на пекло. Мало того, що гра розпочалася на 5 хв. пізніше внаслідок масових безладів на стадіоні «Дніпро-Арена», через смертоносні

зупинки її кілька разів довелося зупиняти ще до відпочинку. А коли небезпечний предмет упав у карному майданчику лучан біля самісінського воротаря Романа Жмурка, нерви в арбітра Івана Бондаря не витримали. І він зупинив матч.

Це означає, що господарям зарахують технічну поразку з рахунком 3:0 на користь «Волині». Втім, це ні на що вже не впливає: лучани залишилися на останньо-

му місці в турнірній таблиці і з 10-ма «вціліми» після штрафних санкцій очками «вилітають» у Першу лігу.

Роман УСТИМЧУК.

На фото з порталу «Букви»: так горів стадіон у Дніпрі під час матчу за участі луцької «Волині», а ультра кричали, що за чорною смugoю для дніпрян наступить біла...

... МІЖСЕЗОННЯ

Саме таку назуву в 1957-1966 рр. мала рівненська команда «Верес», яку, подейкують, очали нинішній головний тренер луцької «Волині» Віталій Кварцяний. Через ганебний стан свого стадіону ця команда з міста, яку Віталій Володимирович назвав «пустелею Гобі», буде виступати... на луцькому «Авангарді»! Але волинські ультрас уже заявили, що зірвуть будь-який офіційний матч за участі «любого сусіда»!

«Верес» займе у Прем'єр-лізі місце чернігівської «Десни», яка випередила його у першому дивізіоні, проте не отримала атестату на участь у турнірі через нездовільний стан інфраструктури та стадіону. Натомість дозвіл на виступи в УПЛ надали рівненчанам. Офіційна причина такого рішення – непрозорість фінансування «Десни». Насправді «собака зарита» десь далі до екс-«Колгоспника», бо ж були часи, коли в випадку відмови або нездатності крашої команди Першої ліги в еліті не переводили третій за рангом колектив, а залишали той, який посів передостаннє місце. В нашому випадку мали б зміливатися над «Дніпром» і залишити «колгоспників» із їхнім «колгоспним стадіоном» у Першій лізі.

Тож 2 червня ц.р. у конференц-залі столичного готелю «Інтерконтиненталь» представники ФФУ оголосили про склад учасників Прем'єр-ліги на новий сезон. З «Вересом» і без «Десни» чи «Дніпра».

Це, насамперед, обурює керівництво чернігівської команди.

«Саме цього року багаторічна мрія стала реальністю – команда під керівництвом Олександра Рябокона майже ідеально пройшла турнірну дистанцію, жодного разу не програвши в 2017 році, при

«Колгоспник» із «пустелі Гобі»?

цьому обігравши свого головного конкурента – рівненський «Верес» – на його полі.

Який головний критерій при підвищенні в класі? Відповідь очевидна – спортивний принцип. І тут не може бути інших варіантів, своєю грою «Десна» заслужила на участь в УПЛ, і це при тому, що команда жодного матчу не провела на рідному стадіоні, по суті, весь сезон провівши на візіді...

Наступний аргумент – інфраструктура. Враховуючи нинішню ситуацію в країні, не дивно, що не простий період переживає і футбол – що держава, що інвестори, що власники всі зменшили витрати на футбольні клуби. І «Дніпро» яскравий тому приклад – за два роки з фіналіста Ліги Європи до зникнення з футбольної мапи країни.

Стадіон імені Гагаріна належить державі, та по-при це «Десна» проводить реконструкцію стадіону, який не належить клубу. Чи є в Україні ще один такий клуб, який в нинішній час власними коштами реконструює державний стадіон? Для гравців вже створені умови для повноцінних тренувань, завершуються роботи по здачі

готельного комплексу з усіма зручностями, на основному полі завершено укладку сучасного газону з електропідігрівом та поливом, якого і вимагає атестаційний комітет ФФУ.

Натомість «Верес», який різними шляхами намагається підвищитися в класі, взагалі не має інфраструктури! Замість пустих слів, краще навести слова екс-головного тренера рівненського Мазяра:

«Не може скрипаль тренуватися на розладаному роялі, а потім вийти і якісно зіграти. В Рівному немає умов для повноцінної підготовки, лише голий ентузіазм».

А так про цю команду говорив Віталій Кварцяний:

«Рівне – для мене це пустеля Гобі. Там ніби все яскраво, магазини блімають, а життя там немає».

Віталій Кварцяного згадає не дарма, адже один з варіантів переїзду клубу саме у Луцьк. Те що «Верес» не буде грati в Рівному, є фактом, так як стадіон клубу не входить до Реєстру стадіонів ФФУ, придатних для проведення матчів Прем'єр-ліги. Нове керівництво «Вереса» розглядало два варіанти – Луцьк і Львів, саме ці стадіони заявивши на наступний се-

зоні), – відреагував віце-президент «Десни» Ігор Базалінський.

«Очікується, що клуб із Рівного, який наразі виступав під егідою Володимира Мазяра, очолить тренер «Волині» Віталій Кварцяний, під керівництвом якого луцька команда вилетіла з Прем'єр-ліги. Разом з наставником до «Вереса» перейдуть й деякі гравці «Волині», а поки триватиме реконструкція арені у Рівному, «Верес» грati на стадіоні «Авангард» у Луцьку», – сповістило «Еспресо ТБ».

Чутки про перехід президента і головного тренера ФК «Волинь» Віталія Кварцяного на посаду головного тренера рівненського «Вереса» виявилися безпідставними. У новому сезоні у Прем'єр-лізі команда з сусіднього обласного центру виступатиме під орудою Юрія Вірта.

Та не так сталося, як гадалося. Головним тренером «Народного клубу «Верес» призначили Юрія Вірта, який раніше у цьому клубі трудився старшим тренером. Упродовж заключних 8-ми турів у Першій лізі саме Юрій Вірт керував діями команди. Під його керівництвом «червоно-чорні» тричі перемогли, тричі зіграли унічию, двічі

поступилися та здобули бронзові медалі.

Юрію Вірту – 43 роки. До «Вереса» він працював у тренерських штабах донецького «Металурга» та київського «Сталі». Як футbolist у складі донецького «Шахтаря» воротар Юрій Вірт тричі став чемпіоном України, грав у Лізі Чемпіонів, а також у збрінній Україні, – розповіла клубна прес-служба.

А в 34 турі «Геліос» удаливо виграв 2:1 у рівнян, а «Лілічівець» і «Десна» в «Маріуполі» розійшлися миром – 1:1. Щоправда, чернігівчани першу хвилину гри завермли на полі на знак протесту проти свавіля київських чиновників. Тому маріупольці просто перепасувалися, доки суперник «коживе»...

Таким чином, в «Лілічівця» 81 очко і 1 місце, в чернігівчан – 74 і друге, а в «Вереса» – 67 і гарантовано третє.

Залишать Першу лігу «Буковина», «Скала» і ФК «Тернопіль».

Цікаво, що в елітному дивізіоні лідер змінив свою назву з допоточного «Лілічівця» на ФК «Маріуполь». З новою назвою хлопці з Донбасу і прийматимуть у 1 турі суперника з Рівного за 20 км від лінії фронту. А от наступний тур наші сусіди повинні зіграти «водома»: це буде в Луцьку чи Львові?

Волинські фанати, до речі, вже заявили: за будь-яких обставин зірвуть офіційний

виступ рівненського «Вереса» на луцькому «Авангарді». І тоді багатьом у Києві скандал із достроково зупиненим матчем із харківським «Металістом» (осінь 2014-го) буде згадуватися лише як безобідні квіточки...

«У Луцьку не місце чужим командам! На «Авангарді» буде тільки «Волинь», ніякого «Вересу» або інших команд. Ми не дозволимо зрадницькому керівництву і тренеров-утікачеві вирішувати ці питання без дозволу лучан і волинян. У вас є час опам'ятатися, тому що потім може бути надто пізно, і цю проблему ми розв'яземо самостійно, але швидко і принципово», – однозначно деталізував у соцмережах один із лідерів неформального формування «Йоффі Тоффі»...

Врешті-решт, навіть і з перейменуванням ФК «Маріуполь» не все так просто. Приміром, президент ФК «Динамо» (Київ) Ігор Суркіс уже заявив, що його команда в клубному автобусі буде для бойовиків привабливо мішенню, а тому він біло-голубих не відправить до зони бойових дій за будь-яких обставин. Згоден грати лише на нейтральному полі...

То що в нас, панове, за чемпіонат із футболу, де майже половина команд із різних причин не можуть грati у себе вдома («Зоря», «Шахтар», «Олімпік», «Маріуполь», «Верес»), але отримали атестати для участі в УПЛ, а ті, хто має розвинуту інфраструктуру (ті ж «Дніпро» і «Волинь») повинні бігати «колгоспними» полями в пошуках крашої долі?

Роман УСТИМЧУК.

На фото Володимира ГРЕБЬОНКІНА: скоро такі ультрас окупують трибуни луцького «Авангарду»?; наставник рівненської команди.

У нашому регіоні з'явилася роботодавці, які здатні не лише працевлаштовувати молодих фахівців, але й гарантувати їм стабільну заробітну плату та кар'єрне зростання.

Проблема безробіття в Волині залишається однією з найактуальніших. Як стверджують в обласному центрі зайнятості, у квітні 2017 року в регіоні на 1 вакансію претендувало 9 громадян, що шукали роботу. Цеї весни на обліку в центрах зайнятості Волині перебувало 10,5 тис. безробітних. Більше ніж 4000 з них – це молоді люди віком до 35 років.

Експерти підкреслюють, що в цій категорії є свої «рекордсмени» – ті, хто лише починає свій трудовий шлях. Молодий вік може стати серйозною перешкодою у разі прийняття на роботу, адже майже скрізь потрібен досвід. Вчораший студент його, звісно ж, не має. Не дивно, що стільки молоді лишає рідний край у пошуках кращої долі.

Проте і в Україні є роботодавці, які цінують ентузіазм, характерний для молодого віку. З недавніх пір таке підприємство працює і на Волині. Йдеться про компанію «АТБ», яка нещодавно почала освоювати західноукраїнський регіон. Багатьом із нас ця мережа відома завдяки своїм магазинам із доступними цінами на продукти та якісним обслуговуванням. Але компанія, крім іншого, є одним із найбільших роботодавців в Україні. Сьогодні в різних її підрозділах працюють більше 40 тис. осіб. І для ба-

Перше робоче місце: куди податися молоді

гатьох них саме магазин «АТБ» став першим робочим місцем.

Корпорація «АТБ» – це об'єднання великих українських підприємств, що займають свою діяльність у таких сферах бізнесу, як роздрібна торгівля, управління активами, виробництво і продаж продуктів харчування, надання послуг у сфері спорту і відпочинку. Практично кожне з цих підприємств є лідером у своєму сегменті. На думку експертів, ринку, внесок «АТБ» є істотним для підвищення престижу

професії у сфері торгівлі. Це стало можливим завдяки тому, що компанія не лише створює нові робочі місця, але й ефективно проводить власну кадрову політику.

«Із самого початку наша компанія ставила своїм завданням введення європейських стандартів роботи у вітчизняну галузь торгівлі. Ці стандарти передбачають не лише наявність якісної продукції на полицях магазинів, високий рівень обслуговування, але й турботу

про свій колектив», – підкреслює Наталія Шаповалова, заступник генерального директора ТОВ «АТБ-маркет».

У корпорації розуміють, що головна цінність будь-якого бізнесу – це люди, які у ньому задіяні. Саме тому особливу увагу в «АТБ» приділяють ефективному використанню і розвитку «людського капіталу». Будь-який співробітник тут може пройти шлях від охоронця до начальника управління, від касира до регіонального керівника. Вся система по-

будована таким чином, що, піднімаючись сходинками кар'єри, працівник проходить спеціалізоване навчання в освітніх центрах «АТБ».

«Співробітники обов'язково навчаються у таких центрах. Вони отримують знання, проходять практику з наставниками, що вже досягли успіху, складають іспити тощо. По-перше, це дає нам можливість підвищувати якість обслуговування в магазинах мережі. По-друге, ми виявляємо перспективних працівників і самостійно виховуємо кращі кадри як для компанії, так і для української торгівлі в цілому», – говорить Олена Федаш, директор департаменту управління персоналом корпорації «АТБ».

Дуже показова статистика: 100% співробітників компанії, що обіймають адміністративні посади в торговельній мережі «АТБ-маркет», отримали професійну освіту в навчальних центрах компанії. Жодного директора чи керівника не взяли «зі сторони», усі вони є «вихованцями» самої корпорації.

Не дивно, що молодь прагне працевлаштуватися саме в «АТБ». Навіть без досвіду роботи, але маючи бажання освоїти цікаву справу, зростати і розвиватися разом зі своїм колективом,

можна досягти кар'єрних висот. Адже компанія надає не лише високу зарплату і соціальний захист, але й унікальні перспективи. Для першого робочого місця це дійсно чудові умови.

«Молодим хлопцям та дівчатам, що приходять на роботу на підприємства корпорації «АТБ», відкривається унікальні можливості не лише для кар'єрного зростання, але й для задоволення власних амбіцій», – наголошує Олена Федаш, директор департаменту управління персоналом корпорації «АТБ».

Враховуючи, що торговельна мережа все активніше відкриває свої представництва і магазини в Західній Україні, можливості працевлаштуватися для нашої молоді стає все більше. Адже кожен новий маркет – це приблизно 40 нових робочих місць: працівники зали, касири, вантажники, охоронці, експедитори, бухгалтери тощо. Приміром, у 2015 році корпорація «АТБ» створила близько 6 тисяч нових робочих місць. У 2016 році цей показник зрос і становив уже 7 тисяч робочих місць. Вражаюча динаміка дарує оптимізм усім тим амбітним молодим людям, які вже майже втратили надію знайти хорошу роботу.

Бути причетним до діяльності успішної компанії, з більш ніж 20-річним досвідом роботи на українському ринку, не лише престижно, але й дуже вигідно. Хочеться вірити, що таких роботодавців, як «АТБ», на Волині з кожним роком ставатиме все більше і більше.

Олег КАЛИНА.

Перший день літа – на «Ура!»

... ФЕСТИВАЛЬ
У Луцьку до Дня захисту дітей відбулося феєричне дійство!

У перший день літа з нагоди Міжнародного дня захисту дітей в Луцьку на площі біля офісу відділу Державної реєстрації актів цивільного стану (колишній ЗАГС) для дітлахів було влаштоване справжнісіньке свято – фестиваль «Мое веселкове дитинство».

Організатор заходу – управління соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді Луцької міськради. Для проведення свята на якісно новому та цікавому для дітей та дорослих рівні вагому допомогу надала Громадська спілка СПАС на чолі з головою правління Евгеном Дудкою.

На площі цього дня зібралися дітлахи різного віку. Навіть ті, які ще знаходяться під серцем матері.. Малеча приходила зі своїми друзями, вчителями, батьками, бабусями і дідусями. Всі очікували цікавого дійства, і їхні сподівання повністю віправдалися.

Всі брали активну участь в організованих майстер-класах: від найменших гостей до їхніх рідних старшого віку. І дівчатка, і хлопчики вчилися пласти вінки з соломи, які потім прикрашали квіточками; випробовували свої арт-таланти на папері та асфальті. Веселощі дітям подавали аніматори дитячо-розважальної студії «Кузя». Тут важко було на відстояти: вони жартували,

співали, танцювали, зображали різних звірів.

Також на малечу чекали тістечка та інші смаколики від ТОВ «Ковельський хлібокомбінат» (очолює Іван Смітох) та мед від СГПП «Дружба» (керівник – Валентина Здрилюк). Тут діти бігли один перед одним, навіть якщо падали й розбивали коліна – було не до сліз, адже на них чекала смачна винагорода.

Побігати, навипередки найменші гости фестивалю мали змогу і з патрульною поліцією Луцька.

«А мені сподобалось бігти з поліцейськими. А ще «красті» пряники з цукерками», – смеється маленький Роман.

«Цей фестиваль організовано для активного та цікавого дозвілля дітей. Діти – це наше майбутнє, вони творять його, тому ми масово прикрашати їхнє сьогодення і робити дитинство щасливим», – сказала Тамара Бондарук з управління соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді Луцької міськради.

Подібні заходи відбуваються й раніше. Два роки підряд проходив фестиваль «Острів дитинства», цього року – «Мое веселкове дитинство».

На фестивалі було представлено кілька локацій. На головній сцені виступали представники Творчої студії Наталії Журавльової, Центру естетичного виховання (танці), дитячо-розважальна студія «Кузя», а ввечері відбулися виступи інших гуртів та ще багато цікавого та захоплюючого. Зокрема, май-

стер-класи з розпису футбольок, дерев'яних іграшок, виготовлення магнітів, ляльок-oberегів, літературний квест та мастер-класи з виготовлення вітрячків. Долучившися до свята і Благодійний фонд «Дитяча місія»

«Особлива відчіність – нашим партнерам із Громадської спілки СПАС! Вони зробили фотозону, майстер-клас по біопластиці, а також – неперевершений солодкий стіл. Одразу видно вмілу руку найпотужніших виробників сільгосппродукції нашого краю!», – акцентує Тамара Бондарук.

На цьому фестивалі й справді розбігалися очі й ноги. Адже хотілося всім і на батуті пострибати, і на творчі колективи подивитися, і взяти участь в майстер-класах, і посмакувати. Тому батьки з дітлахами розійшлися по домівках втому, але щасливі.

Можна сказати, що перший день літа пройшов на «Ура!».

Іванна СОЛОМАНЧУК.
На фото автора: діти в захваті від організованого свята.

... КАНИКУЛИ

(Закінчення.
Початок на 1-й стор.)

Веселими речівками та ширими емоціями зустрічають у «Спутнику» своїх нових друзів. Цього року директором табору замість багаторічної Людмили Кілі би призначено педагога з Шацька Валентину Стаднік, на чиї плечі й лягло основне навантаження з організації безпечної та змістовного відпо-

чинку та оздоровлення дітей. Й у цьому влітку 2017-го допомагатимуть кухарі з Колківського вищого професійного училища, вихователі з усіх шкіл області, а також вожаті – вихованці з Київського національного педагогічного університету імені Михайла Драгоманова, Київського університету імені Бориса Грінченка, Східноєвропейського національного університету імені Лесі Українки, Національного університету «Острозька академія», педколеджів із Луцька і Володимира-Волинського.

Валентина Андріївна не приковує, що задоволена підготовкою до першої зміни, а тому разом із педагогами, вихователями, обслуговуючим персоналом готова подарувати дітям незабутні спогади про «Спутник».

«Путівки в «Спутник» коштують хоча й недешево, але користуються величезним попитом, – сказав голова об'єкту профспілки працівників освіти і науки Василь Грановський, який на правах го-

сподаря комплексу особисто прибув на озеро Світязь, щоб проконтролювати початок сезону. – Для дітей членів нашої профспілки одна путівка на 2 тижні з 5-разовим харчуванням вартує 1100 грн, а іншим батькам доведеться заплатити за своїх дітей повну вартість – 4500 грн. Втім, до початку цього сезону нам вдалося багато чого зробити. Наприклад, капітально реконструювали приміщення для душових кімнат, якими користуватимуться окремо хлопчики й дівчата. Тут – новітні технології, зокрема, система підігріву води за допомогою енергії сонця. Зроблено й цивілізований туалет, який разом із душовими підключено до централізованої системи каналізації».

Все це, а також неперевершене диво природи – озеро Світязь – привертає до себе увагу бажаючих оздоровити дітей звідується і – не лише з освіянської галузі. Тож уже й Порромівська об'єднана територіальна громада взя-

«Спутник» відкрив сезон!

Отже, «Спутник» відкрив сезон на другий день Святої трійці! Попереду – цілих чотири зліні дитячого щастя!

Але в планах профспілок – подальша розбудова найголовнішої волинської оздоровниці. Але для цього потрібні підтримка на місцевому та центральному рівнях, іноземні грантові проекти і – час.

Світлана КОМА.

На фото: так у «Спутнику» зустрічають найдорожчих гостей – дітей із усієї України; Валентина Стаднік у таборі не вперше, але директором – лише зараз; Василь Грановський біля нового душового комплексу; студенти знаходять контакт зі своїми молодшими друзями.

Під прицілом – діти...

... ВІЙНА

(Закінчення.
Початок на 1-й стор.)

Чому гостей із Волині? Бо саме в мальовничому куточку Анадольського лісу розташовується с. Зелений Гай, неподалік якого – дитячий табір відпочинку «Угольок», де в травні минулого року розташувалася команда ФК «Абориген» (Луцьк) із супроводжуючими особами, які прибули на тоді ще 2 турнір на честь полеглих 22 травня 2014 р. під м. Волноваха 18 бійців 51 Володимир-Волинської ОМБР.

«Угольок» тоді буквально заворожив привітністю персоналу та охайним зо-

внішнім та внутрішнім виглядом, де навіть у скульптур піонерів були синьо-жовті галстуки... Тихо, спокійно, і несамовитий спів солов'їв...

І ось бойовики принесли біду... Табір, який знаходитьться за 20 км від лінії фронту, обстріляли з крупнокаліберної далекобійної артилерії. Під час розривів снарядів на території табору були лише охоронці. Жертви та постраждалих, на щастя, немає. В результаті обстрілу пошкоджено 6 вікон, а також зафіксували незначні руйнування корпусів. Місцева поліція порушила кримінальне провадженням за статтею про теракт.

Перший заїзд дітей був

запланований на червень 2017 р., але його вже відмінили.

Уповноважений Президента України з прав дитини Микола Кулєба в ефірі «Телеканалу 112» деталізував:

«Зайді дітей у табір скасовано. Про це повідомив заступник голови Донецької облдержадміністрації. Зараз шукають інші табори, де можна розмістити дітей». На думку посадовця, бойовики спеціально об-

стрілюють подібні об'єкти, щоб посіяти паніку на українській території Донбасу.

Світлана КОМА.
На фото: прес-служби
ГУ Нацполіції у Донецькій

області і Володимира ДАНИЛОКА: табір імені героя-афганця; «Угольок» у мирний час; патріотичний «піонер»; один із корпусів дитячого табору, який потрапив під обстріл бойовиків.

Чверть століття у полоні природи

… ЛІСОВОДИ

З Валерієм Оксенюком – лісничим Чортоприйського лісництва ДП «Поліське ЛГ» – зустрілися у його лісових володіннях, що розкинулися на площі 5,5 тис. га.

Зелень милювала зір своєю чарівною красою. Від легенького подиху вітру вершечки дерев гойдалися то в один, то в інший бік, нарощуючи ніжну мелодію сонячного дня. З цією красою гармонувала бездонна голубизна чистого неба, на якому кучерявилася білі купчасті хмарки. Справжнісінький тобі рай у поліській глибинці! Живи та радий, насолоджуйся кожним прекрасним днем! Усе-таки щастлив людям повсякчас спілкуватися з благодатною волинською природою. Серед такиз везунчиків долі і Валерій Павлович.

– Біографія у мене коротенька, – говорить наш герой. – Народився у с. Світле Ковельського району 27 квітня 1959 року. Батьки живуть у тому селі, де я народився. Тато, Павло Іванович, також лісником працював років, мабуть, 38. І мама, Анастасія Никифорівна, весь час у лісі працювала. Вони уже трохи в літах, але, слава Богу, здорові. У парі більш як півстоліття.

Валерій Павлович жартує, що закінчував три школи. Хоча доля правди у його словах є: у рідному селі було три класи, потім пішли у школу сусідніх Сіличів, де була восьмирічка, це поряд, а ще два роки ходив у Підліжжя. Після середньої школи поступив у Березнівський лісовий технікум, що на Рівненщині. Вищу освіту здобув у Львівському лісотехнічному інституті без відриву від виробництва. Через рік

призвали в армію. Строкову два роки відбахав. Служив у льотних частинах. Шестимісячний курс молодого бійця проходив в учебній частині, що знаходилася у Вапнярці Вінницької області. Служба проходила у вертолітному полку, що знаходився на території «Братній» Росії.

– Наша частина займалася ремонтом вертолітів, – пригадує майстер співрозмовник. – Служба припала на роки афганської війни. Ще було бажання піти туди і (посміхається) стати героєм. Приїхали вербувальники і вишикували нас на плацу. Добровольцям запропонували вийти зі строю, я було намірилось також зробити крок уперед. Добре, що трапився мудрій командир і зупинив мене від необачного вчинку: «Хлопче, якщо хочеш лишитися живим, то стій на місці і нікуди не ріпайся». Чи то доля така, чи Бог милював, але подібне було. В іншому випадку могло що хоч бути.

Після армії працював і вчився. З 1976 року почався відлік трудового стажу з посади лісоруба. Потім Валерій Оксенюк працював старшим майстром, два

роки інженером у лісництві. І ось уже більш як чверть століття він обіймає пост лісничого.

У нього гарна і дружна сім'я. Дружина Наталя Володимирівна 20 років працювала секретарем Цмінівської сільської ради, на території якої проживають, а вже два скликання – 10 років – вона голова сільської ради.

– То у вас у сім'ї одне начальство? – жартую.

– Виходити, що так, – підтримує такий тон розмови Валерій Павлович, а тоді уже додає. – Син Андрій – підприємець, правда, шкода, що не пішов стежкою батька та діда. Не забажав. А могла б бути лісова династія Оксенюків. Хоча, як кажуть, усе ще може бути. Нічого сталого у житті не буває. Вони іноді повертається різними боками. Та поки що син працює підприємцем у Луцьку на Завокзальному ринку, має дружину Ольгу, яка також займається підприємництвом, але зарахується до рідної природи, і є тими головними чинниками, що приводять до позитивних результатів.

– Справді комфортно скрізь. Приємно усвідомлювати, що колись сам садив і уже через якийсь десяток-другий літ виріс таїй ліс. Радується, що воно росте на твоїх очах. Приємно, що твоїми руками посаджено, воно росте, ми його доглядаємо, оберігаємо, бо наша така робота.

– Назвіть кращих людей свого лісництва, майстрів лісу.

– На добре слово заслуговують усі. Якщо люди приходять до нас, то вона прекрасно усвідомлюється в гектарах.

якраз на грудневого Миколая, то Миколою і назвали. Хай росте на радість та утиху усім нам!

– Яка штатна чисельність Вашого колективу?

– Маємо 5 майстрів лісу, лісничий, помічник, майстер з електронного обліку лісу, ще є 4 штатних робітники. Кілька років тому їх не було. Тепер можна набирати. І це набагато краще, ніж шукати когось з боку, коли виникає нагальна необхідність. Вони вважаються лісорубами, бензопильниками, вальниками лісу, але при потребі працюють на посадці нових насаджень. У цьому році посадили 49 га лісу і 46 га так званого сприяння, де дерева вчасно зрізали. Зробили підготовку ґрунту, оперативно засяяли. Це називається сприянням природному поновленню. Плагом розпушили землю, щоб насіння саме засяялося, а в загальному посадили ліс більш, ніж на 100 га.

– Валерію Павловичу, Ви сказали, що очолюєте лісництво понад 25 років. За такий період знаєте, маєте, кожне дерево. Де найкраще, найкомфортніше почуваєте себе, коли приходите до лісу? У якому куточку? Чи Вам приємно скрізь серед рідних деревовстанів?

– Справді комфортно скрізь. Приємно усвідомлювати, що колись сам садив і уже через якийсь десяток-другий літ виріс таїй ліс. Радується, що воно росте на твоїх очах. Приємно, що твоїми руками посаджено, воно росте, ми його доглядаємо, оберігаємо, бо наша така робота.

– Назвіть кращих людей свого лісництва, майстрів лісу.

– На добре слово заслуговують усі. Якщо люди приходять до нас, то вона прекрасно усвідомлюється в гектарах.

лює, що її чекає. Ліс любить дбайливих та працьовитих. Це не курорт, де можна відлежуватися. Роботи через край. Наши працівники це добре знають. Взяли хоча б Дмитра Захарчука, який уже має 76 років від роду. Старийшина нашого колективу, котрий давно тягне на високе визнання. Найдосвідченіший майстер лісу. І не тільки у нашому лісництві та на Волині, а й в Україні. У нього є чому повчитися, що перейняти та запозичити. Обхід Дмитра Петровича, який розкинувся на 800 га, один з кращих. Тут завжди ідеальний порядок, мов у добрій господаріні в хаті. Скільки пам'ятато, то не пригадую випадку, аби наш ветеран хоча б на день лишив своє дітище без уваги. Коли десь треба у нагальних справах, завжди зачвасно попередить. Порядок любить у всьому. Ліс для нього – це друга домівка. Він би в ньому не тільки днівав би, а й ноочував, тільки рідні не дозволяють, – посміхається Валерій Павлович.

Така висока оцінка керівника багато до чого зобов'язує. І, коли відверто, то люди дорожать нею. Нікому ж нехочеться втрачати довіру, бо даетя вона не просто так, а приходить разом з працелюбністю та сумлінням. Ці риси, помножені на любов до рідної природи, і є тими головними чинниками, що приводять до позитивних результатів.

– На скількох гектарах щорічно вирізається ліс у вашому господарстві?

– Робимо це згідно з дозвідним планом. Якщо брати у кубічних метрах, то це приблизно буде 12 тис., бо відносно гектарів, то не можу точно сказати. Та, зрештою, це мене і не дуже турбує. Якщо мова йде про посадку, то вона обраховується в гектарах.

Деревина – у кубометрах. Коли брати до уваги сочну, ушкоджену шкідниками, то набігає ще 2–3 тис. кубів. Це всихання, то просто катастрофа, яка завдає непоправних утрат лісу, а відтак – лісогосподарським підприємствам. Якщо не знайдемо засобів проти цього лиха, то шкоди ці невеличкі комашки нароблять великої. Але взагалі-то всі планові рубки варто робити зимою. Спалив глякі і ця сарана не розмножується. Ріжемо теплі пори, глякі палити не можна, пожежонебезпечний період. Цим ця комашня і користується.

– Гриби у вашому лісі є, можливо, Ви ще й грибник?

– Як лісівник може бути не грибником? Це було б дивиною дивною. Якби наявіть не хотів, то станеш ним мимоволі. Хто може пройти мимо красеня боровика чи хова б лисички? Думаю, що рідко як людина не побажає поласувати грибною смажаниною чи у крайньому випадку юшкою з лісових делікатесів. «Тихе полювання» мені дарує неабияку насолоду. Грибних місць у нас багато. Тільки не у всіх вистачає терпіння півдня бродити дібровами зі відром чи кошиком. Народна ж мудрість гласить: хочеш гриб піднімати – поклонися землі. Сам у твою посудину він не заскочить. Але останні два роки грибними назвати не можна. Засуха потягнула, а вона не тільки позначається на врожайності сільськогосподарських культур, а й лісівих. Щоправда, нинішньою весни, як ніколи, рано з'явилися маслята. Навіть моя дружина назбирала. Природа, мов спражня чарівниця, хоче компенсувати те, що недодала у минулому.

Володимир ПРИХОДЬКО.

На фото Сергія ЦЮРІЦЯ: лісничий Чортоприйського лісництва ДП «Поліське ЛГ» Валерій Оксенюк.

Сильніший від снайпера

… СУМЛІННЯ

«Кажіть мені, друзі, як можна воювати за краще життя і водночас думати, що за вас все зроблять інші?». Ці слова написав у щоденнику Едуард Гриневич, який поліг на Майдані за краще життя. А чи наступило воно навіть через 3 роки після повстання небайдужих?

У день 32-річчя, якого ніколи вже не буде, в с. Деревок Любешівського р-ну 31 травня ц. р. встановили

Цей щоденник Едуард

пам'ятник одному з волинських Героїв «Небесної Сотні» Едуарду Гриневичу. Він загинув від кулі снайпера 20 лютого 2014 р. на столичному Майдані...

Цей пам'ятний знак має форму двох пелюсток, на одній з яких – зображення Майдану у час протистояння, на другій – фото Едуарда Гриневича у вишванці, внизу ж стели – рядки з його щоденника, який вів на Майдані», – написала власкор газети «День» по Волинській області Наталя Малімон.

Цей щоденник Едуард

передав своїй родичці, людині, яка була його величким другом, нині редактором любешівської газети «Нове життя» Наталя Мусі, котра і стала ініціатором встановлення пам'ятного знака земляку-герою у його рідному Деревок. Знак встановили на центральній площі села, яка також рішенням сільської ради носить ім'я Едуарда Гриневича. Виготовив його луцький майстер Ростислав Швець, причому, виготовив безкоштовно, на знак поваги перед пам'ятю героя.

«Наталя каже, що пам'ятний знак – це тільки невелика подяка земляків Едіку, який дуже любив рідний Деревок. Пам'ятато один із його знімків, який Едуард зробив в околицях Деревка. Його Наталя взяла за обкладинку до свого профілю у Фейсбуці. Звичайна, на перший погляд, поліська природа, скромні краєвиди, але такою душевністю і красою віє від них, що розумієш: це могла сама так зафіксувати людина, котра дуже любила цю землю. І знак нагадуватиме і наступним поколінням тих, котрі прийдуть на рідну землю Едуарда, як він жив, як діяв. Звертаючись до земляків, Едуард записав зі свого щоденника на обеліску каже: майданівці розуміли чітко, що хтось із них буде поранений, хтось зникне безвісти, але всіх єднала одна велика мета та бажання кращого життя для себе і нащадків. «Кажіть мені, друзі, як можна воювати за краще життя і водночас думати, що за вас все зроблять інші?» – а ці рядки з щоденника Едуарда Гриневича актуальні зараз ще більше, ніж тоді, коли він писав їх на Майдані, де загинув від кулі снайпера 20 лютого 2014 року, ставши Героєм «Небесної Сотні».

Також у Деревківській школі у пам'ять про Едуарда Гриневича започаткували міжнародний турнір із дзюдо.

А в Києві, на вул. Інститутській, на місці, де поліг наш земляк, серед інших портретів є й зображення Едуарда Гриневича...

Участь у відкритті від волинської влади взяв побратим-свободівець Едуарда Гриневича, перший за-

ступник голови обради Олександр Пирожик.

Роман УСТИМЧУК.

На фото прес-служби Волинської облради та Романа УСТИМЧУКА: пам'ятник Едуардові Гриневичу в с. Деревок; січень 2014-го, в одному з цих наметів на столовому Майдані і був наш земляк на Революції Гідності...

Таємниця лежить під ногами...

… ОБЕРЕЖНО: ІСТОРІЯ!

Стара бетонна табличка біля запасного входу в Луцький військовий госпіталь допомогла дізнатися про долю ще одного офіцера Війська Польського, який на початку Другої світової війни лікувався в нашому шпиталі... Підполковник Леопольд Памула – перший військовий льотчик, який здійснив повітряний таран гітлерівського винищувача на світанку 1 вересня 1939 р.!

«Льотчики-зальотчики»

Офіс організації знаходився в приміщенні нинішнього Луцького міськрайонного суду по вул. Лесі Українки, а найбільші зібрання проводили в залі шпиталю, розташованого поруч. Мабуть, саме тому й збереглася біля вхідних дверей раритетна табличка...

«Л.О.Р.Р.» розбудовувалася в адміністративному центрі тодішнього Волинського воєводства гіантськими темпами. В усякому випадку, 16 червня 1929 р. у присутності Президента Польщі Ігнація Мосцицького освятили ангар площею 900 м кв. для луцьких літаків, що було відзначено банкетом на 300 осіб у приміщенні ангару. Споруда знаходилася на місці одного з нинішніх житлових будинків по вул. Арцеуловській від піхотних казарм (де зараз обласний військовий ліцей) відгороджувалася фруктовим садом...

Уже згадуваний Сергій Годлевський був одним із учасників презентації книги «Пілсудський і Петлюра. Спільні боротьба за незалежність» – польським істориком....

Основним напрямком її діяльності було створення сітки аероклубів для підготовки та відбору молоді у навчальні заклади Військово-повітряних сил. За час діяльності до складу «Л.О.Р.Р.» входило 24 школи планеристів, 24 планерні центри і 5 шкіл пілотів військово-льотної підготовки (у тому числі в Луцьку), – зазначав Олександр Лудківський у «Хроніках Любарта».

Все почалося зі старої бетонної таблички з написом «Czy jest... chlonkiem L.O.R.P.», яка чудом збереглася біля дверей запасного входу в Луцький військовий госпіталь. Незрозуміла абревіатура латинськими буквами «L.O.R.P.» викликала інтригу... Тому з допомогою сучасних соцмереж звернувся до користувачів «Всесвітньої павутини» за допомогою в розшифруванні.

Валентин Скуба першим повідомив, що це була організація на кшталт нашої цивільної оборони, інша типу – радянський ДОСААФ чи українське ТСОУ. І називалася вона «Liga Obrony Powietrznej i Przeciwgazowej» (Ліга протиповітряної і противідмінної оборони). Це ж підтверджив і польський колега-журналіст Войцех Покора.

«Це була, по суті, напіввійськова організація, що складалася з колишніх легіонерів Юзефа Пілсудського та інших дітей. Про вагомість цієї структури говорить хоча б той факт, що її чле-

правляти в школі пілотів кращих із кращих. Але хороши офіцери були на вагу золота, тому й скерували в авіацію крім мрійників та відчайдухів і відвертих «зальотчиків». Чимало таких опинилося й у Луцьку», – говорить Сергій Годлевський.

У зведеннях, що скерувалися в Варшаву, жандармерія та військова прокуратура регулярно інформували командування про пиятики, дебоші та інші порушення дисципліни цим контингентом «льотчиків-зальотчиків»...

До Луцького міського суду, наприклад, було скеровано позов віта гміни с. Прилуцьке. Він був старшим чоловіком, а жінка – молода. Один із пілотів злигався з нею... Терпець увірвався після такого випадку: у справах подружжя ішло до Луцька, де якраз відбувалися політості. Один із льотчиків (мабуть, коханець чарівної війтихи), побачив свою любу, і не додумався ні до чого іншого, як спікрував літаком на коней із подорожніми на бриці. Перелякані тварини так спохалалися, що вирвали повністю передка, а війт із дружиною опинилися в канаві...

Намагаючись врятувати техніку та людей, уряд країни почав евакуацію на схід, де ще не було наступу більшовиків. На луцькій аеродром перебазувалися навчально-тренувальні літаки зі Школи курсантів авіаційного резерву у Радомі-Садкові. При заходженні на посадку розбився літак R-XIII «Lublin», який пілотував інструктор поручик Владислав Налеч. У літаку знаходилася і його дружина. Вони загинули

– додає Олександр Лудківський.

Перший таран

Але який стосунок до всіх цих волинсько-луцьких подій має підполковник Леопольд Памула?

Виявляється – безпосереднє. І в цьому допоміг розібратися дослідник Андрій Галушка.

Леопольд Памула народився 1898 р. в українському Бучачі. У 1916 р. він

закінчив реальне училище в Кракові й того ж року його було призвано до царської армії. Восени 1917-го він воєє на російському фронті. У квітні наступного вже польський підпоручник під проводом Юзефа Пілсудського відроджує Польську державу і навіть встигає повоювати проти більшовиків. Лише у 1923 р. Леопольд зголосився до авіації, де дослужився до командира дивізіону. Вже тоді інші льотчики охрестили пана Памула «Славним вар'ятом», а його підрозділ – «Цирком Памули».

«З гострими рисами, з довгим рудим волоссям, «славним вар'ят» Памула був відомий в цілому польському летунству. Леопольд мав репутацію виключно талановитого пілота та доброго командира, був знаний з майстерного володіння літаком та уланського темпераменту. Мешкав у квартирі, вмебльованій лише у польове ліжко й три куфри. Це могла бути келя монаха, якби на одному куфрі не стояв портрет таємничої красуні, а на другому пляшка горілки й закуска», – деталізуєвав Андрій Галушка.

Навесні 1939 р. підполковник став заступником командира Бригади переслідування, завданням якої була оборона Варшави. О 6:30 ранку 1 вересня 1939 р. пост спостереження у Млаві передав на командний пункт бригади повідомлення, що велика група німецьких літаків прямує на Варшаву. Це були 80 «He-111» та 27 «Boelcke» в супроводі 20

винищувачів «Messerschmitt Bf 110». Назустріч їм вилетіли всі літаки бригади.

«Славний вар'ят» вирішив, що це його шанс від службового столу знову потрапити в гущу бою. На літаку зв'язку RWD-8 Памула перелетів на інше летовище бригади в Понятові, щоб самому зорієнтуватися в ситуації. Там, побачивши нову хвилю літаків з хрестами на крилах, він скочив у щойно заправлену «одинадцятку» та піднявся в повітря (відігнувши молодого пілота, що якраз мав летіти в цю машину) – деталізує Андрій Галушка.

Одного «мессера» йому вдалося підбити, інші буквально розстріляли допотопний «R-11» польського підполковника. Раптом Леопольд Памула бачить ворожу машину прямо над собою, і спрямовує «одинадцятку» прямо на «Messerschmitt Bf 109»! Обидва літакипадають додолу, охоплені полум'ям.

Та Леопольдові Памулу пощастило залишити машину і стribнути з парашутом. На землі його підбирають та везуть до військового шпиталю. Там він зустрічає інших збитих пілотів своєї бригади. Через двадцять днів підполковник виходить зі шпиталю та на легкові машині вирушає в напрямі «Румунського плацдарму», де польська армія планувала закріпітися. Дорогою, у шпиталах Люблині та Луцька, йому міняють перев'язки, а 19 вересня за наказом свого командування, він перетинає румунський кордон...

Леопольд Памула ще встиг послужити у французькій авіації в Лі Бурже під Парижем, відтак у 1940-го він евакуювався у Велику Британію, де планував створити бойовий підрозділ із вцілілих польських льотчиків.

«Але за гіркою іронією долі Леопольдові Памулу не судилося взяти участь в Битві за Британію. Його вбив... сепсис, що розвинувся після лікування в стоматолога. Лікування в шпиталі бази RAF у Ноктоні виявилося марним. Пілот помер звичайною цивільною смерттю 9 серпня 1940 р. та похований на цвинтарі Лейтон в Блеклпулі разом із ще 26-ма польськими авіаторами, що вирішили продовжити воювати проти нацизму після поразки вересня 1939 р.», – констатує Андрій Галушка...

Ось таку історію розповіла стара і напівзруйнована табличка з написом «Czy jest... chlonkiem L.O.R.P.»...

Захоплююче, чи не так?

Роман УСТИМЧУК.

На фото автора, з газети «Wołyń» та музею Війська Польського в Варшаві: раритетна таблиця та старі двері госпітalu (1-ша стор.); «Славний вар'ят» Леопольд Памула; інсталяція першого повітряного тарану; відзнака польської організації польський ангар, де Президент Ігнацій Мосцицький влаштував банкет на 300 осіб; маніфестація на честь L.O.R.P. на нинішній вул. Лесі Українки.

...ІНІЦІАТИВА

Путівка
у «дорослий світ»

У Ковелі у Парку культури і відпочинку ім. Лесі Українки вперше відбувся захід у рамках національного проекту «Місто професій».

Цей проект допомагає дітям в ігровій формі розпізнати свій потенціал та обрати ту професію, яка не просто забезпечить фінансово, але й принесе справжнє моральне задоволення.

Тож на площі розгорнулося справжнє імпровізоване містечко. Малеча і підлітки обирали справу до душі. Кожен учасник отримував «паспорт» та мав можливість «влаштуватись на роботу».

Діти спробували себе у професіях лісоруба, фермера, продавця, фармацевта, поліцейського, рятівальника, лікаря. Також малеча танцювала східні танці, грава на барабанах, писала картину, примиряла мантію судді...

Для вибору маленьким громадянам було представлено майже 70 різноманітних спеціальностей.

За свою роботу діти отримали й першу зарплату – «гравники», за яку можна було придбати солодощі, морозиво та необхідне приладдя для школи.

У пізнавальному дійстві взяло участь понад 3000 дітей.

Наш кор.

...ЖАХ!

Директор Шацького національного природного парку Володимир Захарко працював на займаній посаді з червня 2014-го. Але головна проблема за 3 роки діяльності залишилася невирішеною: біля найбільших заповідних водойм Шацького поозер'я з настанням літнього сезону відпочинку виростають гори сміття.

...ПРАВДА

Три роки минуло з часу трагедії під Волновахою, коли терористи розстріляли блокпост українських військових. В результаті непрофесійних дій військового керівництва загинули й отримали поранення земляки з 51-ї механізованої бригади. Среди них – житель с. Світязь Дмитро Шостак. Пройшов кріз пекло кривавого світанку, отримав кульове поранення в ногу, переніс складні операції і довготривале лікування.

...Рік тому Дмитрові приснився сон, нібито він отримує військову форму, ще кудись незнайомими містами й селами, бачить військові намети. А потім у нього стріляють, проте зброя дає осіку. Останній моторошний епізод – прогулянка між могилами – змусив хлопця прокинутися в холодному поту. Примарна війна стала реальністю 9 квітня цього року, коли Дмитра мобілізували до війська. Сон виявився пророчим. З Володимира-Волинського 29-річного солдата повезли на полігон у м. Рівне. Умови проведення військових навчань наш земляк не може назвати нормальними, як і саме проживання: переїзд з харчами, брак найнеобхіднішого, в тому числі одягу, спальників, медикаментів.

– Замучені, тижнями немиті, за весь час служби ми всього кілька разів знімали з себе форму. Так само, як і берці, від яких у спеку дуже парилися ноги. А вночі на полігоні ми замерзали від холоду, бо спали в окопах на ґілках. Усі поголовно кашляли, а лікування одне – половина пігукли анальгіну. Був «Колдрекс», але цей препарат було неможливо випроси-

...Рятуючись від куль

«Тих солдатів, хто вибігав у поле, рятуючись від куль, добивали найманці» – правда про трагедію під Волновахою від бійця зі Світязя

ти. Добре, що рівненські хлопці-волонтери привозили все необхідне, в тому числі доставляли і передачі з дому, – пригадує невеселі часи Дмитро.

Бійці 51-ї бригади якнайкраще проявили себе в військовому навчанні. До самого від'їзу на Схід, у зону АТО, їм обіцяли, що стоятимуть на західних кордонах держави. Натомість повезли спершу до Дніпропетровська, а звідти – в Донецьку область. Вночі висадили на узбічі дороги, поблизу м. Волноваха.

– На заваді нашим пілотам облаштували блокпост за всіма правилами і нормами став конфлікт з місцевими жителями. Вже на другий день ці люди прийшли до нас і сказали, що вони самі себе захищать і не дадуть нам окопуватися. Фотографували нас, знімали на телефоні, а один навіть привіз 4 літра горілки і сосиски, запрошууючи нас випити. Я особисто його прогнав. Командир бригади постійно телефонував генералу, запитуючи, що робити. Той наказував стояти, – розповідає сівітязянин.

Бійці стояли. На блокпосту, територія якого не освітлювалася, вночі свій свого за два метри не міг побачити. Без окопів, без огорож з мішків, наповнених піском, зрештою, без правоохоронців, яким належало нести чергування і перевіряти транспорт. На 45 солдат бригади було всього 8 бронежилетів, їх вдягали ті, хто заступав у наряд. Тієї фатальної ночі, 22 травня, першими від рук терористів загинули бійці

наряду. Бронежилети їх не врятували, снайпери поцілили їх у голови. З трьох машин, які підійшли, бойовики цинічно розстрілювали солдат, що перебували в наметі. Комбат навіть з машини не встиг вийти, як йому знесло пострілом півголову.

Дмитро Шостак як командир взводу кинувся телефонувати на сусідній, за 3 км, блокпост, надіючись на підмогу. Дарма, рації були вимкнені. Тих солдат, хто вибігав у поле, рятуючись від куль, добивали найманці. Дмитро доставив у найближчу лікарню дільничний інспектор міліції, а через кілька годин поранений був уже в Харкові і готовувався до першої операції.

Рани на нозі потрохи го-яться. За прогнозами медиків, хлопець хоч і нескоро, але таки затанцює. Попереду довготривале лікування: півроку треба носити апарат Елізарова, потім – піс, а ще постійно їздити на медичний огляд до Києва. Нелегко буде і реабілітація, бо потрібно буде заново вчитися ходити. Дмитро з діяльністю згадує харківських медиків за людяне ставлення і професіоналізм, волонтерів і співчутливих літєнів, котрі несли в лікарню одяг, харчі і необхідні медикаменти.

– Я знаю хлопців, котрим у медичній картці записали, що травми вони отримали не в бою, а в уличній бійці. Для чого таке приниження? Щоб не надати статус учасників бойових дій і не виплатити компен-

сації? Я не претендую ні на яку допомогу, проте вядчий медикам, які вказали в картці, що кульове поранення я отримав під час антiterористичної операції. Реальну підтримку відчуваю лише від простих людей і від волонтерів нашого депутата Степана Івахіва. Останні, до речі, радо відгукуються на кожне мое прохання, безконтактно відправили мене поїздом з Києва додому і зараз телефонують мало не щодня, – розповідає Дмитро.

Багато часу Дмитро проводить вдома один. Відпочиває перед телевізором, слухає музику, спілкується з друзями і побратимами (звідки до їхніх частих дзвінків, а зразу навіть телефон хотів розбити, так діставала наділірна увага). Телевізійних новин Дмитро не дивиться принципово. Каже, там навіть третьої частини правди про те, як живуть і воюють українські військові, не показують. Ідеальна картина для наївних глядачів – не більше. А ще не може забути брехливих звинувачень, що поширили деякі ЗМІ, на адресу бійців 51-ї Володимир-Волинської бригади, які на момент збройного конфлікту начебто перебували в нетверезому стані. Всі розуміли, що знаходяться в епіцентрі АТО, що нападу від ворога в умовах невизначеності і максимальної незахищеності можна чекати будь-якої міліті, тому спиртного не вживали.

Мирослава ЦЮП'ЯХ.

Р.С. З часу трагедії минуло три роки. Дмитро Шостак пройшов довготривале лікування і з допомогою лікарів-професіоналів та волонтерів став на ноги. Боєць отримав статус інваліда війни і про пережитий під Волновахою розстріл побратимів та власне поранення згадує, як страшний сон.

Чемпіон – із Шацька

...«СЕРЦЯ ТРЬОХ»

28-річний шахачин Роман Шепель переміг у проекті Нового каналу «Серця трьох».

А все розпочалося у березні. На шахачина накинуло оком одразу дві красуні – Настя і Фаріда. Та після першого побачення сердечко білявки Анастасії охололо до юнака. Другого побачення не було. А ось із Фарідою все склалося якнайкраще. Здавалось, конкурсанти розуміють один одного навіть без слів.

Між тим, сезон літнього відпочинку розпочався. Контейнерів на березі Світязя для збору сміття – не видно. От і гидрати нерозумні туристи, де захочуть... і про кількість притягнутих до адміністративності за завдану довкіллю школу також мовчать: на офіційному сайті Шацького НПП «найсвіжіша» інформація – за лютій 2017-го...

Байдикують і працівники екологічного посту, який розташований на в'їзді на територію Шацького р-ну з боку Любомля. Оскільки поліції біля них немає, то й зупиняти автотранспорт для справляння екологічного збору немає законних підстав. От і «летять» грошики, які можна було б використати на охорону довкілля, в невідомому напрямку...

Роман УСТИМЧУК.
На фото автора: берег озера Світязь, центральний пляж.

а його обраниця – з племінницею Романом Соломійкою. Останній вдалося зробити неймовірне – ввести Фаріду у світ захоплень, мрій та родинних почуттів Романа. Після їх широких розмов і перегляду дитячих світлин сердечко дівчини відкрилось назустріч своєму обранцю і вже у вівторок, 6 червня, Фаріда обрала саме його. Та, як з'ясувалося, до більшого поки що не дійшло, але добрими дружами обеє залишаються. І хоч телепроект не приніс такого бажаного великого кохання, надія залишається. А шахачі вже висловили гордість за свого амбітного та успішного телепереможця.

Наш кор.

Kоли їй було тринадцять, вона страшно себе ненавідляла. Пухкенька від природи, сором'язлива та невпевнена в собі. Оксана часто ставала предметом насмішок однокласників. Та їй що гріха тайти, вона й сама нерідко обзвивала себе «коровою», а потім гірко плакала, зариваючись обличчям у подушку, щоб не чув тато. **Бо ж чоловік завжди ніяків від сліз доњки.**

Навіть пожалітися нікому. Мама померла, коли дівчинці ледів виповнилося п'ять, братів, сестер не було, а друзі... Тут взагалі – проблема, ніхто не хотів дружити з тим, над ким завжди насміхаються.

Єдиним, хто добре до неї ставився, був однокласник Роман. Красивий, статний, найкращий учень школи. За ним бігали усі дівчата, і молодші, і старші. Але при ньому вона так ніяковіла, що не могла вимовити і слова. Навіть нейнійого запитання викликали у неї такий шок, що вона сама собі ставала схожою на рибу, велику, товсту, червону рибу. І, звичайно, це викликало нестримний реґіт її однокласників. Тож скоро хлопець припинив усі спроби заговорити з нею, справедливо вважаючи, що таким чином зробить їй велику послугу. А Оксана, що її залишалася – просто спостерігати за ним здається. Звичайно, вона була в нього закохана. Та так сильно, що прибігла раніше до школи, щоб подивитися через вікно, як він іде.

Невдовзі татові запропонували нову роботу в іншому місті. Тож сім'я переїхала. Якщо чесно, Оксані зовсім не хотілося покидати стару школу, а точніше Романа. Ну і що, що вона навіть не може з ним заго-

Мій останній подарунок для тебе

ворити, але ж хоч могла його бачити.

«У новій школі теж будуть знущатися», – думала до порозі до нового дому. «І правильно, кому сподобається така жирна страшна корова? Тай Ромчика там не буде».

І правда, Романа там не було... Зате, там була Олька. Низеньке, кирпate дівчатьсько з великими синіми очима. Її не можна було назвати гарною, але її вслід зітхала добра хлопча половина школи. Її впевненість і доброзичливість заворожували. Оксані не вірюло, що така дівчинка захотіла дружити з нею.

Одного разу вона бідкалась подругі, що така «жирна корова», як вона, не зможе нікому сподобатися. Оля уважно подивилася на дівчинку і сказала: «Корова? У корів є роги, а у тебе я таких не помічаю. Моя мама завжди каже, що головне впевненість у собі. Якщо ти віриш, що красива, у це повірять і всі інші».

Oльга стала її ангелом, який вів її по життю. Вона замінила і маму, яку дівчина майже не пам'ятала, і сестру, якої ніколи не було...

На випускному вечорі Оксана була зовсім іншою людиною. Впевнена у собі пишногрудка красуня привертала усі погляди хлопчиків статі. Завдяки подрузі, вона змінилася. Тепер вона не думала, а знала, що красива. Її зовсім не турбувало те, що вона не

така худенька, як інші дівчата. Головне ж бути собою...

Вони обоє вибрали медичину. Оля психологію, сміючись, що у неї до цього талант:

“

Змогла ж я тебе зробити людиною, то й з іншими справлюсь.

”

А Оксана – хірургію. Дівчата навчались в одному університеті і хоч у кожної з'явилася нові знайомі, їхня дружба лише міцнішала.

По закінченню навчання, Олю запросили у відому столичну клініку, а Оксана поїхала на стажування до Японії. Але навіть відстань не вплинула на їхню дружбу. В обох був щільний графік, та вони завжди знаходилися декілька хвилин для спілкування. У одному з листів Ольга повідомила, що закохалася і мріє познайомити подругу зі своїм обранцем. Зважаючи на те, що через місяць Оксана повертається додому, дівчата вирішили, що знайомство пройде одразу після її приїзду.

Повідомлення подруги неймовірно зацікавило дівчину. Адже ця неприступна красуня навіть не дивилася на хлопців. А тут таке... Оксана щасливо посміхнулася. Нарешті хоч хотісь з них зустріти свою половинку, а то за роботою, на романтичному зовсім не вистачало часу...

Прилетівши додому, жінка з жахом помітила, що її телефон зник. Якийсь спритний «турист» витягнув його з сумки. Підійшла до води набрали. Слова бояться, коли слухаєш повідомлення про чергові військові жертви. Це ж знову батьки не дочекаються сина, коханого, сина – тата.

Та чомусь цього розуміння бракує більшості громадян. Враження таке, що війна обходить їх стороною. Дай, Боже, щоб так воно і було. Але, як не прикро визнавати, вона у нашому домі. І на фронті гинуть не віртуальні герої, а наші діти. Отож у такий смутний час варто дещо притишити гучномовці з музичними програмами, зменшити дечибали хористів після добрячої чарки, обмежити кількість розважальних заходів. Аж ні, широка душа прагне моря. Чиєсь горе нас не обходить.

Тому й не дивно, що у різного типу харчевнях, автобусах та маршрутних таксі нас повсякчас від душі «годують» як не попсою, то шансоном, далеко не кращого російського зразка. Подібне, мов на глум, відбувається і в тих автобусах, які обслуговують туристичні групи. І ми що ковтаємо, мов риба черв'яка, посадженого на гачок. Смачно?

Якщо чесно, то в більшості водії прислухаються до прохання не крутити російські мелодії. Та далеко не всі. Окремі, мовби на злість тобі, підкручують звук голосніше. Люди здебільшого мовчать, мов у рот

таксофону і напам'ять набрали номер подруги. Абонент «поза зонou». Вони ж-domovlyaliся, що Оксана заїде до неї додому і вони обговорять весь минулий рік. Так би мовити, про все, що «залишилося поза кадром». Оля недавно переїхала на нову квартиру, тож Оксана знову набрала номер подруги. Телефон не відповідав, залишаючись «поза зонou». Дівчина оглянулася, може Оля задумала зробити її сюрприз і зараз випригне з величезним плакатом. Та приміщенням аеропорту снували лише незнайомі люди.

На серці стало якось неспокійно, але вона прогнала тривожні думки. Просто у подруги був важкий день на роботі, і вона, забувши про її приїзд, лягла спати.

«Так і є. Олька ж так любить поніжитися в ліжку. А може вона з хохним? От і все вилетіло з голови», – подумала трохи ображено Оксана.

Зранку вона знову набрала номер подруги. Телефон не відповідав. Тремтячими пальцями натискала на кнопки апарату, по десять раз звіряючись з записною книжкою. На тому боці почулися приглушені схили:

«Оксанко, донечко, Олечки більше немає...».

Вона стояла, стискаючи трубку у руці, нічого не чуючи і не бачачи. Здавалося, що у середині розростається великий шар, який зараз розірве її на шматки. Сльози текли обличчям, не приносячи полегшення.

«Не може бути. Не вірою. Як ти могла?», – шепотіла як заведена, повторюючи знову і знову.

Оля загинула в аварії. П'яний водій вилетів на перехрестя і врівався у авто жінки. Смерть наступила миттєво. Її поховали перед приїздом Оксани. Телеграмма не встигла сповісти жахливу звістку, спізнившись на декілька хвилин...

Оксана йшла під проливним дощем, підставляючи лиць холодним краплям. У руках ледь вміщався великий букет кремових троянд. Вони обоє любили ці квіти, і завжди дарували одна одній їх на день народження, сміючись, що без них свято є неповноцінним. Жінка не зводила очей з дерев'яного хреста, заваленого оберемками квітів. Вона навіть спочатку не помітила, що у пелені

Дар'я ОНІМОВА.

У репертуарі – російська попса

До чого терплячий наш народ – диву даєшся! Якби хтось на голову горшок насадив, то і це сприйнів би кожен спокійно. Значить, так треба! Запитаете, до чого це?

До того, що пора, нарешті, навчитися не тільки себе поважати, а й мати гідність відстоювати честь і свою, і своєї нації. Пора давно забути та викинути з голови свою меншовартість та у поклоні схиляти власну голову перед «старшим братом». Його нам силоміць нав'язували шовіністи російського пошибу, починаючи від Петра I і закінчуєчи нинішнім кремлівським воїдом-карликом Путіним. Ця теза особливо яскраво проявляється у відношенні до нашої держави, її незалежності, за яку наклали головами тисячі кращих синів і дочек України. Боронячи її від північного супостата і нині. На східних теренах поліхаяє полум'я справжньої війни. Від російських куль, мін, снарядів гинуть справжні патроти. Серце кров'ю об-

ливається, коли слухаєш повідомлення про чергові військові жертви. Це ж знову батьки не дочекаються сина, коханого, сина – тата.

Та чомусь цього розуміння бракує більшості громадян. Враження таке, що війна обходить їх стороною. Дай, Боже, щоб так воно і було. Але, як не прикро визнавати, вона у нашому домі. І на фронті гинуть не віртуальні герої, а наші діти. Отож у такий смутний час варто дещо притишити гучномовці з музичними програмами, зменшити дечибали хористів після добрячої чарки, обмежити кількість розважальних заходів. Аж ні, широка душа прагне моря. Чиєсь горе нас не обходить.

Літературний критик Володимир Приходько

Як усунути неприємний запах з одягу?

лювач з водою, потім розпилить на одяг.

Після цього варто поческати, поки олія зробить свою справу. Переконайтесь, що неприємний запах знік. Якщо ні, залиште рід на довше.

Лимонний сік

Розчиніть лимон в двох літрах води, намочіть та залиште одяг на 30-40 хвилин.

Після цієї процедури речі треба прополоскати та висушити.

Олія чайного дерева

Додайте трошки олії чайного дерева у розпи-

лаху, що нейтралізує запах поту, цвілі, а також усуває плями від їжі.

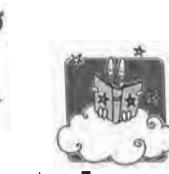
З використанням цього простого засобу одяг стає м'яким, чистим і без жодних плям.

Додайте декілька шкірок апельсину в посудину, залійте двома літрами води та поставте на вогонь. Щойно рідина почне закипати, вимкніть та дайте настоятись декілька хвилин.

Нанесіть засіб на одяг. Через дів-три години прополоскіть та висушиште речі на сонці.

Овен.
Сприятливий період, вас підтримають майже у всіх починаннях. Постарайтеся не лінуватися, щоб не втратити непогане місце під сонцем. У вихідні бажано відпочинти, відновити сили.

Телець.
Цього тижня доведеться зміцнювати свої позиції й навіть відстоювати свої досягнення. Під час роботи постарається не вести заївих розмов. Дуже вдалі вихідні.

Близнюки.
На вас цього тижня чекають яскраві події та присміні зустрічі. Якийсь час доведеться присвятити спілкуванню з родичами, домашнім справам та господарським клопотам.

Рак. Більш реалістично оцінійте свої сили та можливості. Розподіліть навантаження та розваги більш менш пропорційно. У вихідні небажано загострювати стосунки з родичами.

Лев. Тиждень може виявиться напруженним, можливі неприємні контакти та дзвінки, непорозуміння в особистому житті. На суботу краще не плачувати важливе побачення.

Діва. Легко не буде. Не відступайте від намічених планів, і тоді ви зможете успішно їх реалізувати. У вихідні вам буде необхідна комфортна атмосфера та турбота близьких людей.

Терези. Емоційний тиждень. Будьте обачні та акуратні, щоб не допустити зайвих помилок. Ваша активність у вихідні обов'язково увінчується успіхом.

Скорпіон. Чудовий період, все буде виконуватися легко, ніби саме собою. Імовірні позитивні зміни на роботі. Можете очікувати на додатковий прибуток і навіть премію.

Стрілець. Не лінуйтеся, не марнуйте дорогоцінний час, не зупиняйтесь на досягнутому, сміливо перестрибніте через чергову планку. Довіртеся порадам друзів – вони допоможуть розібраться в проблемі.

Козоріг. Сприятливий час для продуктивної роботи, навчання і ділових зустрічей. Нові ідеї можуть стати початком великих успіхів у майбутньому. Події вихідних одержать цікаве продовження.

Водолій. Фінансовий успіх неодмінно прийде до вас, якщо докладете максимум зусиль для його досягнення. Якщо постанете перед якимось вибором, краще порадитися з надійними людьми.

Риби. Спокійний період. Зараз не час міняти роботу або супутника життя. У вихідні не відмоляйтесь від можливості відпочинку з друзями.

Поетичним рядком

«Чужа» літера

Є в Україні села і місцини, де кажуть: «Філя, фіртка, фоса, фоя...» Тому і рух «Без еф!» навряд чи має рацію.

На говори багата Україна – і Степ, і «Верховина – мати моя...» Однак не привід це для «хвідералізації».

Микола ЦІВІРКО,
м. Київ.

Домашнє «шампанське» з листя чорної смородини

Чорна смородина славиться не лише своєю корисною ягодою, а й насиченим вітамінами листям.

Звичайно, можна заварювати з листя чорної смородини зелений запашний чаї, але ми пропонуємо вам приготувати ігристе вітамінне «шампанське».

Технологія виготовлення такого шампанського в домашніх умовах дуже проста.

Беремо 200 г листя чорної смородини. Листя ретельно промиваємо під струменем холодної проточеної води і дрібно ріжемо ножем.

Цією зеленою масою заповнюємо трилітрову банку. Кип'ятимо 2,5 літри води. Окріп виливаємо у банку з листям і залишаємо на 12 годин. За цей час вода охолоне і прийме в себе усі корисні речовини, що містяться в листі чорної смородини.

Далі рідина зливається, а листя викидається.

До отриманої рідини додаємо за смаком цукор, лимонну кислоту або лимонний сік. Також треба додати пів чайної ложки сухих активних дріжджів і ретельно перемішати.

Ставимо банку з майбутнім шампанським в тепле місце.

Через п'ять-шість годин почнеться бродіння, яке супроводжується утворенням дрібних бульбашок. Процес бродіння повинен тривати не менше 7 годин. За цей час напій насичиться вуглевисоком.

Потім наше «шампанське» зливаємо в пластикову пляшку, щільно закриваємо і ставимо у холодильник на 5-6 годин.

Після усіх цих маніпуляцій домашнє «шампанське» з листя чорної смородини можна дегустувати.

За смаком цей напій дійсно нагадує «шампанське», в нім є невелика

кількість алкоголю, але найголовніше, що наявність вітамінів.

Вітамінне «шампанське» з листя чорної смородини прекрасно вгамовує спрагу. Його можна готувати упродовж усього літа.

Смакуйте з задоволенням!

Наша історія

7 червня 1967 р. Луцька міська рада приняла рішення про виділення земельних ділянок для ведення садівництва та огородництва.

На той час воно стало доленосним. Земельні ділянки надавали передовикам виробництва та підприємств м. Луцька.

Першим головою першого садівничого товариства в області став ветеран війни Василь Ілліч Соловйов. Старожили згаду-

ють, що це значно облегчило життя людям. Адже чимало містян було вихідцями зі сіл і отримали можливість у вихідні та після урочні від роботи години зайнятися улюбленим заняттям, та й немаловажну роль грали добавки до столу.

Щоправда, на той час садівниче товариство було під пильним владним наглядом, – мовить нинішній голова товариства «Промінь» Степан Миколайович Черкаський. – В архіві збе-

гається документи, які свідчать, що на той час обліковувався кожен кущик і деревце, які були на ділянці. Були значні обмеження і по будівництву садових будиночків.

Тоді цей масив називався «Мічурінці» і об'єднував до десятка менших садівничих товариств довкола усього Луцька. Згодом вони розділилися на окремі. Зокрема, з «Мічурінця» вийшли «Діброва», «Маяк», «Лаврівський масив», «Калина», «Вишенька», «Струмівка» та інші.

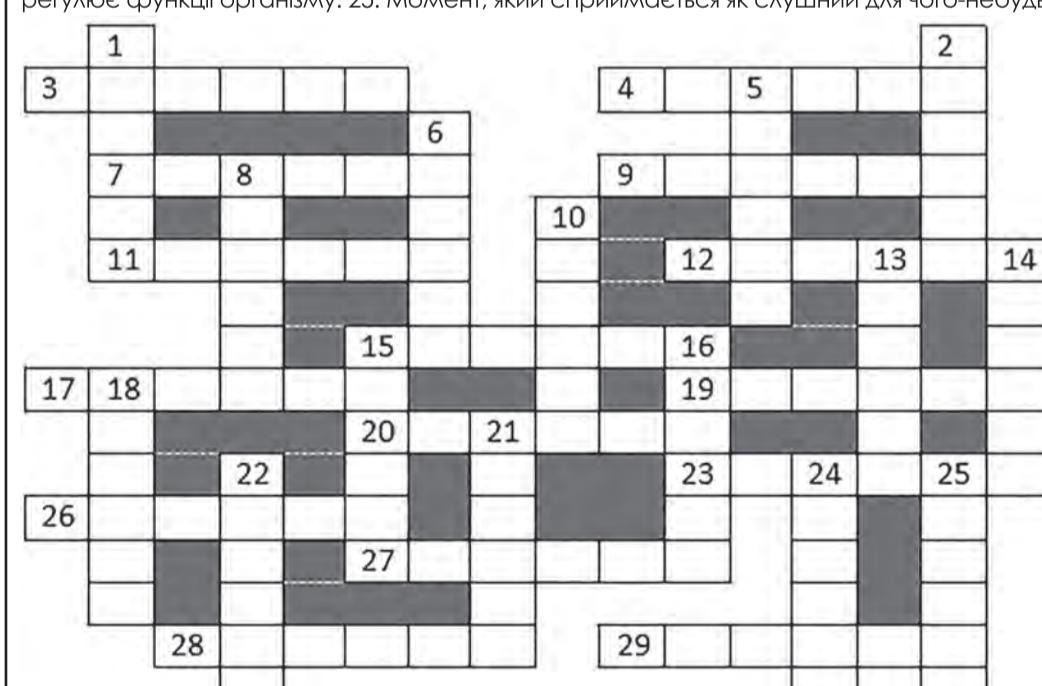
Зразом товариство «Промінь об'єднує 1975 ділянок. Завдячуячи попередньому керівництву міськради, сюди ходить автобусний маршрут №4, мешкає чимало луцян. «Промінь», вважають власники дачних ділянок, з часом увійде до сфери міських інтересів і набуде повноцінного статусу житлового мікрорайону. Так твориться місто і його історія.

Сергій ЦЮРИЦЬ.

Кросворд «Шестилітерний»

По горизонталі: 3. Місцевість, пристосована для лікування, відпочинку. 4. Рідке тісто, виготовлене запарюванням борошна. 7. Недостатньо очищена хлібна горілка. 9. Сушені абрикоси без кісточок. 11. Побоювання змін, слідування віджилим правилам. 12. Основа якоїсь споруди, кістяк. 15. Велетень (перен.). 17. Колюча зброя, насаджена на кінець дула рушниці. 19. Живіт, черево взагалі. 20. Особа, яка неофіційно виконує доручення в іншій країні. 23. Місто зимових Олімпійських ігор (1998). 26. Виступ над віконом, дверима. 27. Той, хто займає помсту. 28. Лісовий хутряний звір із родини куницевих. 29. Вищі аристократичні кола.

По вертикалі: 1. Судно, що тягне за собою щось інше. 2. Літня широкопола шляпа. 5. Огорожа. 6. Видатні природні здібності людини. 8. Цупкий папір вищого ґатунку для креслення. 10. Порівняльний підсумок прибутків і видатків. 13. Самка домашнього бика. 14. Жердина у клітці, на яку сідають птахи. 15. Заперечення існування Бога. 16. Гімнастичний снаряд-перекладина. 18. Записи подій за роками у давніх народів. 21. «...?». Телесик (казка). 22. У церкві – високий з похилим верхом столик. 24. Біологічно активна речовина, яка регулює функції організму. 25. Момент, який сприймається як слушний для чого-небудь.

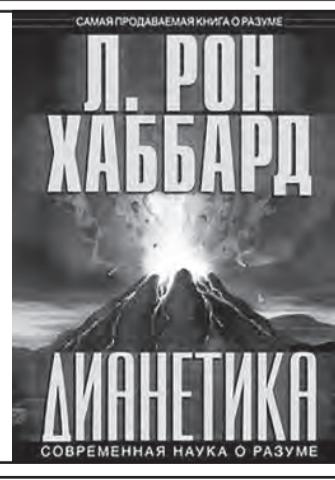
Відповідь до чайнворду «Свята Трійця» за 1 червня 2017 року.

«О». 1-2. Літургія. 2-3. Ябеда. 3-4. Аврора. 4-5. «Апостол».

«С». 1-2. Артос. 2-3. Суд. 3-4. Дух. 4-5. Хрест. 5-6. Тотем.

«СД». 1-2. Спас. 2-3. Сотник. 3-4. Київ. 4-5. Віра. 6-7. Тавіта. 7-8. Альфа. 8-9. Акафіст. 9-10.

Я. РОЙКО.

Чому ви робите вчинки, про які потім шкодуєте?
З'ясуйте!
Придбайте та прочитайте книгу
Л. Рона Хаббарта
Діанетика – сучасна наука про розум
Tel.: 095-820-92-00

... БУТЯ

Подивись на огорожу, і ти знатимеш, який господар. Зазирни на кухню, і дівдаєшся, що за хазяїнка в домі. А прагнеш порівняти країні і народи – зайди на базар. І все стане зрозуміло...

БезВіз, який наступить через 3 дні, це, звичайно, дуже добре. Бо нарешті ще більше українців поїде «за бугор», щоб не лише погуляти закордонними цікавинками, але й зробити закупи. Причому, не тільки в мережі супермаркетів, але й на таких звичних для всіх європейців чи то базарах, чи то «блошиних ринках».

Роман УСТИМЧУК.

На фото Богдана ГОНЧАРУКА та автора: початок (ринкової) торгівлі; базар тут і там...

БезВіз, БезГрош і БезТолк

... ПЕРЕДПЛАТА-2017

Життя дорожчає. Навіть хліб цими днями на чергових декілька копійок став не доступнішим. Колись буханка чорного вартувала 16 коп., а тепер – маже 9 грн. Ма-бути, і ще подорожчає... Тому щодня доведеться витрачати більше й більше грошей на предмети першої необхідності.

ЧИТАЙ – І ВИГРАВАЙ!
Передплата на «Волинську газету» триває. І постійним, і потенційним читачам нагадуємо: надішлете передплатну квитанцію до редакції – візьмите участь у розіграші цінних подарунків.
Традиційно влітку на читачів чекає нова велика лотерея від «ВГ». Редакція активно готується до цього турніру і ЧЕКАЄ ВАШІХ КВИТАНЦІЙ: 43016, м. Луцьк, вул. Лесі Українки, 9 (річні gratimut' двічі). На кону – побутова та садово-городня техніка, чайники, праски, пледи... «Волинська газета» була, є і буде.

Передплатний індекс: 33943

Свіжа газета – як свіжий хліб!

Дорожчають і витрати на виготовлення газет. Постійно зростає вартість паперу, фарби, послуг друкарні і поштовиків... Але «Волинська газета» з честью виходить з цієї ситуації, розуміючи, що людям потрібна і свіжа хлібина, і свіжа газета. Тому й не піднімає вартості передплати, незважаючи ні на які випробування. І

тому кожен волинянин, який довіряє улюблениму виданню, оформлює передплату як мінімум на 6 місяців. Можна й на менший термін, але тоді доведеться по кілька разів платити за оформлення передплатної квитанції...

Якраз зараз і настав слушний час для того, щоб або продовжити передпла-

ту, або почати співпрацю людини і журналіста з чистого аркуша. Бо крім свіжих новин та сенсаційних публікацій кожен знайде на шпальтах «Волинської газети» найголовніше – правду про життя-буття. А знаючи її, легше разом буття перетворювати на життя!

Редколегія.

Щасливе подружжя Забошуків, с. Крижівка Рожищенського р-ну, з призом від «Волинської газети».

АНЕКДОТИ

у моєму житті був довгий період, коли я прокидався вранці повним енергії. А потім я пішов в школу...

– А до весілля казав, що готовий померти заради мене.

– Ну гаразд, давай сюди твої котлети.

– Вчора пилососив у наушниках.

– Ну і я?

– Пилосос забув увімкнути.

– Здрасуйте, вашій мамі зять не потрібен?

– Потрібен.

– ...

– Ну, що далі?

– А ось так далеко я ще не заходив.

70-ти літній дідусь проходить медогляд. Лікар говорить:

– Ви в прекрасній формі для вашого віку. В скільки років помер ваш батько?

– А хто вам сказав, що він помер? Йому 92 роки і він чудово себе почуває.

– Вражаюче! А в якому віці помер ваш дід?

– А хто вам сказав, що він помер? Йому 115 років і наступного тижня він одружується.

– З глузду з'їхати! А що це йому закортіло одружуватися в 115 років?

– Ахтавам сказав, що йому закортіло? Він по залюту.

... ВІДЗНАЧАСМО

8 червня. Свято Олександра, Георгія, Єгора, Івана, Макара, Яна, Олени, Ілони. Всесвітній день океанів. Народилася депутат Волинської облради Надія Хвищун.

9 червня. Свято Івана, Леоніда, Леонітя, Ніла, Петра, Яна, Анастасії. Міжнародний день друзів. Народилася депутат Волинської облради Людмила Кирда.

10 червня. Свято Дениса, Дмитра, Захара, Гнати, Іраклія, Макара, Микити, Миколи, Павла, Петра, Олени, Ілони.

11 червня. Свято Олександра, Андрія, Богдана, Івана, Костянтина, Яна, Марії, Фаїни. День працівників легкої промисловості. Народилася депутат Волинської облради Галина Йовик.

12 червня. Свято Василя, Якова. День працівників фондового ринку

13 червня. Свято Бориса, Миколи, Остапа, Романа, Філіпа, Христини.

14 червня. Свято Василя, Гаврила, Давида, Дениса, Павла, Харитона, Віри. Всесвітній день добра.

Четвер	П'ятниця	Субота	Неділя	Понеділок	Вівторок	Середа							
08 червня	09 червня	10 червня	11 червня	12 червня	13 червня	14 червня							
Мін. +15°	Макс. +22°	Мін. +13°	Макс. +23°	Мін. +13°	Макс. +25°	Мін. +14°	Макс. +21°	Мін. +15°	Макс. +25°	Мін. +17°	Макс. +26°	Мін. +17°	Макс. +24°